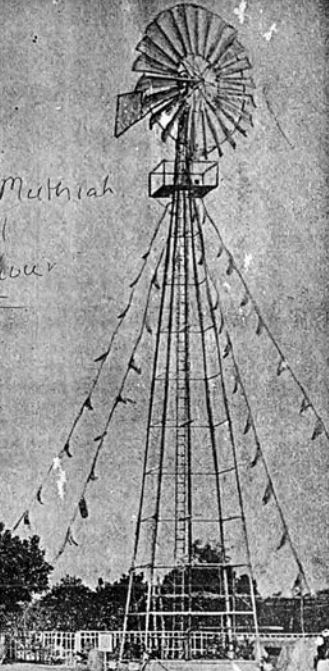
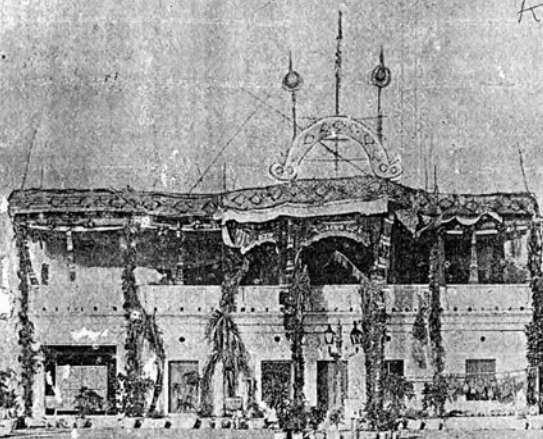

M. Abraham Pandither
Centenary * Souvenir.

1859 * 1959

*Dr. J. A. Muthiah
A. M. Hall
Thanjavur*

CORONATION CELEBRATION held at KARUNANANTHER FARM on 12-12-1911.

PHOTO BY M. ABRAHAM PANDITHER

Born on 2-8-1859

Rest on 31-8-1919

Centenary Celebrations

on

22nd & 23rd August 1959

RAO SAHIB M. ABRAHAM PANDITHER

Blessing

THE RT. REV. A. G. JEBARAJ, B. A., B. D.,
Bishop in Tirunelveli

I am happy to hear that the centenary of the birth of Sri M. Abraham Pandither will be celebrated on the 22nd and 23rd instants. Though I was not given the privilege of seeing Sri Pandither in person, I have heard a good deal about him as a pioneer in the development of Indian Medicines and Indian Music. He was indeed a man of great originality and extraordinary talents, which he used for the good of the humanity and for the welfare of the Indian Church.

My best wishes and blessings go with you all on this happy occasion.

A. G. JEBARAJ,
Bishop.

Short Biographical Note.

M. ABRAHAM PANDITHER was born on 2—8—1859 at Samburvadagarai in Tirunelveli District. He was born of Muthusami Nadar and Annammal. He had his early education at C. M. S. Mission School at Bungalowsurandai and passed his primary examination before he was twelve years of age. He was employed as a monitor, a school-assistant and eventually a schoolmaster.

He proceeded to Dindigul in Madura District for his training as a teacher. While being trained he passed the Special Upper Primary examination also. He became a teacher in the Model School and was a successful teacher. In his leisure hours, he laboriously worked to acquire a knowledge in Music and Medicine in particular. He displayed considerable artistic accomplishments which were utilized by the towns-people on the occasion of the visit of H. R. H. Edward, Prince of Wales to Dindigul. In 1877, he contacted the Karunananda Siddha who taught him Medical Science and the making of Sanjeevi Medicines—gratefully named after him. On 27—12—1882 he married Gnanavadivu Ponnammal of Nanjangulam in Tirunelveli District. Immediately after, he lost his appointment in the school consequent on its abolition.

From 1883 to 1890, he was employed with his wife in the Lady Napier's Girls' School in the Fort area of Tanjore in the precincts of the Palace. Both husband and wife were popular and the school flourished under them. Here

4

also he devoted his leisure hours to the study of Music, Tamil Literature and Vedanta as also research in Medicine. Both resigned their jobs about 1890 in order to devote their entire time to the practice as a physician and manufacturer of medicines. With a growing family and with scant material resources they passed through a period of privation and poverty. Gradually fortune smiled on them and they prospered.

Pandither purchased a site with a house which with additions came later on to be called "KARUNANITHI MEDICAL HALL". He bought what was once known as Deer Park outside the town and created what is now known as KARUNANANDAR FARM, a monument to the diligence, enterprise and skill of Pandither in the matter of Agriculture and Horticulture. Indeed in those days, it was looked upon as a model farm both by the Government and the public. Sir Arthur Lawley, the then Governor of Madras, visited it in 1908. In 1915, Lord Pentland the then Governor also visited it. He was awarded the title of Rao Sahib in 1909.

Pandither showed great skill as an engineer in building as well as in handling machines. He tried his hand with success in Photography, Painting, Soap-making and other handicrafts. In 1911, he founded the LAWLEY ELECTRIC PRINTING PRESS, located it in a handsome building and equipped the same with up-to-date machinery for printing and binding worked by a powerful electric dynamo.

From 1900 to 1912, he was surrounded by a large circle of friends and admirers holding discussions and dis-

courses on Religion, Music, Art, Literature, Philosophy and Science every evening in his home. During the season of Christmas festivity, he made his children write essays and read before an audience and awarded prizes. He acted on the principle that the money earned as a manufacturer of medicine and as a physician is trust money for the poor and needy. He therefore spent lavishly on charities and for music and literature. He held also the principle that wealth of ready cash should not be left to children lest they be spoiled, but that they should be equipped with means and opportunity for earning for themselves.

In the last seven years of his life, he devoted his entire attention to Religion and Music. In Music he made researches to find out the origin of Carnatic Music and its authority, the relation of Surithis to Swarams, the principles underlying and pervading the surithis and the number of surithis and a host of other questions relating to the intricacies and subtleties of that system. He held that the number of Surithis were 24 and not 22 as traditionally accepted. He discovered a new method for composing songs and the method for ascertaining the Jeeva Swaram of Ragas. With the help of his eldest daughter Mrs. Annappurni Gnanasigamani and his second wife Bakiam Ammal, he composed a number of musical pieces according to his method which were approved by such experts as Muthiah Bagavathar, Seshanna and Venkatrama Doss. He constructed a Veena of his own to illustrate his theory of 24 surithis which his two daughters, Mrs. Maragathavalli Dorai Pandyan and Mrs. Kanagavalli Navamani, demonstrated to the Musical audience at various conferences,

appreciated by the foremost musicians of the day who heard them. Between the years 1912 and 1917 he convened seven Musical Conferences at Tanjore and attended the All India Music Conference at Baroda in March 1916. He published Part I of Karnamirtha Sagaram in which he expounded the results of his musical studies and researches. The II Part of it was left incomplete by him, but his daughter Mrs. Maragathavalli completed it under the instructions left by her father. This book was published by his eldest son, Dr. A. Sundara Pandyan, with an introduction from Sri M. Ananthanarayanan, i. c s., and contains some of the original compositions of new Ragas by Mrs. Maragathavalli herself.

In the book - "தன்மறை காட்டும் தன்னெறி" Pandithar finds that Christ is the Paramathma at the centre of life and approaches the subject from Vedantic and Tamil Yogic (Tirumoolar) angle of vision. It is indeed an Indian expression of Christianity. He had completed only two out of four parts which he had planned to write.

The continuance of the medical service and manufacture of medicines, other industries and agriculture with up-to-date modern equipments in the family and the composition of musical pieces by his children and grandchildren by following his method, the work of harmonization done by his second son Dr. A. J. Pandyan, the author of the Nativity of Christ Carols 1934 and the research carried on by his third son Dr. A. A. Varaguna Pandyan the author of "பரணர் கைவழி எனப்படும் யாழ்நூல்", show that Pandithar's work is bearing fruit.

Geneology is furnished in the Appendix.

கருணாமீர் தசாகரத்துக்குப் பாராட்டு.

ஸ்ரீமத் தூளிபார் கவாய்கள்,
திருப்பாதிரிப்புலியூர்.

இதுகாறும் தமிழிசை பற்றி இவ்வியல்பு தூள் ஒன்றும் வெளிவரவில்லை. இதனைச் செய்தவர் பண்டை இயற்றமிழ் தூல், சோதிடம், வைத்தியம், சிற்பம், விவசாயம், இசைதூல் ஆகிய இவற்றில் தம்சுரு ஸ்ரீ கருணாதீர்தர் திருவருளானே தாமே பெரிதும் தேர்ச்சியுறும் புண்ணிய முதிர்வினர். தம் புண்ணிய முதிர்வினை, தாம் மேற்கொண்ட இந்நூலில், மேற்கோளாகக் கொண்ட சிலப்பதிகாரம் இசைமரபு இவற்றின் மேற்கோளாகும் உரைவகுத்த வகையானும் காட்டுகின்றனர். உண்மை வழியிற் செலும் உயர்வினர். நன்மரபில் வந்தவர். தம் நன்னடையானே தக்கார் பலருளத்திறந்தரும் வாழ்வினர். எஞ்சலிக் களஞ்சால் தஞ்சையில் வதிபவர். உள்ளதை எடுத்துக் காட்டும்போது பழகி வந்த பொருளில் வைத்த அபிமான மிகுதியின், பழகியதிலேற்றமும், புதுவதிற் குறைவுக் கூறுவது இந்நூட்டிற் பெரிதும் இயற்கை என்மெண்ணிப் பிறர் குறை கூற்றிற்குப் பின் வாங்காது உண்மையை வெளிப்படுத்தும் உன்ன நிலைவினர்.

இந்நூலில் இவர் கூறும் 24 சுருதி புதுவது. 22 சுருதி பழுவது. இவற்றின் உண்மை இசைவல்லார் துணியவ தொன்றும். அயலாராம் நாம் இவர் கூறும் காரணங்களை உற்று நோக்குங்கால் "துணியவதொன்று" என்றே எண்ணுதற்கிடமுளது.

தஞ்சை திரு. மு. ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்கள்.

மா, அனந்தநாராயணன், I. C. S.,
எட்டக் கல்லூரி இயக்குநர், சென்னை.

1. காலஞ் சென்ற தஞ்சை திரு. மு. ஆபிரகாம் பண்டிதரின் தூற்குண்டு (பிறப்பு) விழா மலர்க்கு, அவர் நினைவின் சிறப்பாக சிலமொழிகள் வெளியிட நான் மகிழ்ச்சியுடன் முன் வருகிறேன். அவர் எளிய நிலையில் தேர்ன்றியவராயினும், சலியா முயற்சியாலும் நற்குண நல் தேட்டங்களாலும் தம் வாழ்காலில் செல்வாக்கும் புகழும் அடைந்த பெரியாரூள் ஒருவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. 'தன்னுழைப்பால் தானுயர்வான்' என்ற மொழிக்கு அவர் வாழ்க்கையே பேரிலக்கணமாகும்.

2. நம் நாட்டுப் பண்பில் இருதிறைகளில் அவர் அழியாப் புகழுடம்பைப் பெற்றார். சித்த முறைகளில் வல்லவராகிய ஒரு முனிவரின் அருளால் அவருக்குச் சில அரிய மூலிகைகளும், அவைகளால் ஓளடதங்கள் உருவாக்கும் முறைகளும் கிடைத்தன. சித்த வைத்திய அறிவை மக்களுள் பரவச் செய்த பெரியாரூள் அவர் முதன்மை பெற்றவர். அவர் உருவாக்கிய மருத்துகள் இங்காடு மாட்டுமின்றி தென்கிழக்கு ஆசியாவில் பல நாடுகளிலும் பாவி, அவர் புகழையும் சித்த முறையின் சிறப்பையும் நாட்டின. தமது மூலிகைகளைப் பயிர் செய்வதற்கென்றே அவர் 'பண்டிதர் தோட்டம்' என்ற பூங்காவை நிறுவினார். இன்றும் அவர் குடும்பத்தினர் அவர் முறைகளைக் காத்து, அம்மருத்துகளை எங்கும் பரப்பி வருகின்றனர்.

3. கர்நாடக இசையில் அவர் புரிந்த அரிய, பெரிய ஆராய்ச்சியின் முடிவை இன்றும், நாம் காணவில்லை. 'கருணாயிர்த சர்க்கம்' என்ற மருடம் பூண்டு அவரால் வெளியிடப்பட்ட போராய்ச்சி நூல்கள், இன்றும் பல இசைவல்லவர் ஆய்ந்தும் அளப்பரிதான நுட்ப உண்மைத் திரளாகத் திகழ்கின்றன. நமது இசையின் துட்ப சுருதிகள் 22 அல்ல என்றும், 24-48-96 என்ற எண் விரிவாக மேல்காட்டு சங்கீதம் கண்டறியாத இசை நுணுக்கம் வாய்ந்தவை என்றும், அவர் நிலைநாட்ட முயன்றார். இவ்வாராய்ச்சியில், உழைப்பு மிகுதியால் உடல் நலம் கெடல், பொருள் செலவு, அறியாதார் இகழ்ச்சி, எதையும் அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. காலமே அவர் ஆய்ந்த உண்மைகளைச் சான்றாகக் வேண்டும்.

4. அவர், தம் சுயசரிதையை எழுதாமல் போனது வருத்தப்படத்தக்கது. அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பிறரேனும் நல்ல சான்றுகளுடன் எழுதி வெளியிட வேண்டும்.

5. 'தக்கார் தகவிலர்' என்ப தவரவர் எச்சத்தால் காணப்படும்'—என்பது குறள். இங்கு, எஞ்சியது எச்சம் என்று பொருள் கொண்டு, அதுஒருக்கே நல்மக்களையும், இறவாத நூல்களையும், தானத் தையும், புகழ் உடம்பையும் குறிப்பதாய்க் கொள்வதே நேராம். இவ்வெல்லா வகைகளிலும் காலஞ்சென்ற பண்டிதரவர்கள் தம் தகுதியை காட்டினார்.

GNANAVADIVU FONNAMMAL
First wife of Abraham Pandither

KOILPACKIAM AMMAL
Second wife of Abraham Pandither

PANDITHER—THE REAL FATHER
OF
Tamil Isai Movement

Sri S. MAHARAJAN, B. SC., B. L.

Addl. District & Sessions Judge, Ramanathapuram.

Abraham Pandither had the heart of a Lion; though he had to work under most adverse conditions, he did not flinch from expressing his considered conclusions with courage and candour. His scholarly work on music is the most enduring monument to his memory. It is good to remember that he was the real father of Tamil Isai movement!

Abraham Pandither was a great mystic and his vital contact with the thought and practices of the Tamil siddhahs provided him with abiding inspiration and illumination. His sons and daughters, who have inherited one or the other of his great virtues, have courageously carried on the Pandither's tradition. I hope the day is not far off when the greatness of Pandither's contribution to Tamil culture and music will be accorded the recognition that is its due.

Abraham Pandither - A Tribute.

P. N. APPUSWAMI,

Advocate, Madras.

✠ BRAHAM PANDITHER was a man to know, to love, and to respect. He was a man of varied attainments. He founded in Tanjore a drug store which he named, in an inspired moment, *Karunanithi* (The Treasury of Mercy) *Medical Hall*. For, what are medicines but angels of mercy, healing the sick and relieving pain? Some of these medicines he claimed were 'revealed remedies', gifts to him by a higher power. He was a pious Christian, deeply religious to the extent of reaching out to mysticism, but had his legs firmly planted on the earth; and he loved his fellow men.

He loved nature too. He formed an orchard at Tanjore, whose red soil is particularly friendly to mangoes, limes, and roses. It was a well planned garden, with trees planted in orderly rows, and looking very lovely indeed when they were in fruit and flower. There was a deep and big well, with a powerful pump, placed many feet below ground, which pumped up the abounding water, into a masonry tub almost as big as a small swimming pool, from which flowed little streamlets of

water, rustling in and out among the trees and plants in the garden, like moving streaks of tinkling silver.

But its biggest attraction to me, then in my teens, was the wind mill, standing like lone watchman, and towering into the sky, swinging its huge blades round and round, like the arms of a giant. This miracle of engineering by which 'the wind which bloweth as it listeth' was harnessed by mere man, and by moving some blades, turning a few wheels, and working a shaft up and down, pulled up the sweet water from the earth below and made it flow as a gentle waterfall, seemed to me to be a greater wonder than that by which the trees pull up the water with unseen pumps, and devour the air with unseen mouths, and kissed by the sun, by a piece of rare magic, convert them into fragrant flower and luscious fruit. I remember there was a piece of card attached to the windmill which said that the daily expenditure was less than an anna, for the cost of lubricating oil.

He was even then interested in Tamil, and in music. But the results were not seen till many years later, when he startled a dormant musical world with his theories on the *srutis* and the *panns*. Whether the *srutis* were twenty two or twenty four, and whether the *panns* were ancient or modern, whether they were derived from, or gave rise

to the *ragas*, and so on, were some of the problems which he set before the musicologists. He was responsible for the first authentic conference of musicians and musicologists, which was the forerunner of the many conferences of to-day. His book *Karunamirthasagaram* contains quite a lot of material gathered by patient research, some of which is accepted and some is not, and all of which is still being debated.

Abraham Pandither was thus a man who did a good deal of useful and pioneering work in the fields of agriculture, engineering, medicine, and musicology. He is a man worthy of honour, and his centenary deserves being commemorated. As one who knew him over half a century ago, I pay my tribute to him and his work, respectfully and whole heartedly.

ஆபிரகாம் பண்டிதர் நூற்றாண்டு விழா.

வாழ்த்துப்பா.

தமிழ்சை யராய்ச்சித் தந்தை யெளவே
இமிழ்கடல் ஞாலம் இயம்ப—அமிழ்துநிகர்
பன்மருந்தை நல்கிய பண்டிதன் ஆபிரகாம்
தன்மருங்கு நிற்க தழைத்து.
(மருங்கு=குடும்பம், குடி.)

ஆ. தேவநேயப்பாவாணர்,
விளிவுரையாளர், அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்.
30—7—59.

பாராட்டுரை.

லே. பி. கே. இராஜநாதன் செட்டியார்,
DEAN OF THE FACULTY OF ORIENTAL STUDIES,
ANNAMALAI UNIVERSITY.
1—8—59.

தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்களின் தூறாவது
பிறந்த நாள் விழா அண்மையில் கடைபெற இருப்பது
தெரிந்து நான் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். ஆபிரகாம்
பண்டிதர், சிலப்பதிகாரத்திலும் பிற தமிழ் நூல்களிலும்
கல்ல பயிற்சியுடையவர். இவர், பிற்காலத்து இசை
வளர்ச்சியினையும் நன்கு அறிந்தவர். இவரது ஆராய்ச்சி

புலமைக்கு இவர் இயற்றிய கருணையிர்த சாகசம் என்னும்
பெருநூல் சிறந்த சான்றாகும். இந்நூலுக்குப் புலவர்
பெருமைக்கள் சூட்டியிருக்கும் புகழ்மாதிரி, இதன் அருமை
பெருமைகளை நன்கு புலப்படுத்தும். சிலப்பதிகார உரை
யில் அடியார்க்கு நல்லார், இசைத்தமிழ் இலக்கணம் பற்றி
எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் மேற்கோள்கள் பல, இந்நூலில்
விளக்கம் பெற்றுள்ளன. மேலும் வடநூல்களிலும்
பழைய இசைத் தமிழ் நூல்களிலும் காணப்பெறும் இசை
பற்றிய குறிப்புக்களையும் இவர் தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.
பழத்தமிழ் இசைக்கும் கர்சாடக சங்கீதத்திற்கும் உள்ள
தொடர்பினை ஆராய்ந்து வெளியிட்ட பெருமை இவருக்கு
உண்டு. இவர் தஞ்சைச் சங்கீத மகாஜன சங்கத்தை
கிறுவியத் தமிழ் இசையின் உயர்வை யாவரும் உணர்
வைத்தவர். ஆசிரியராகவும், இவர் பணி புரிந்துள்ளார்.
இவர் சோதிடம், மருத்துவம், சிற்பம், உழவுத்தொழில்
முதலிய பல கலைகளிலும் வல்லார்.

இல்லை என்று இரங்கி வந்தார்க்கு ஈயும் வள்ளன்மை
யும், பசிபால் வாடினவர்களுக்கு உணவளிக்கும் உயர்
குணமும், கோய் காடி, கோய் முதல் காடி, அது
தணிக்கும் வாய் காடி மருந்தளிக்கும் பெருந்திறமும்
இவரிடம் இருந்தன. இவருடைய பெருமைகளை உணர்ந்த
அரசாங்கத்தார் இவருக்கு ராஜ் சாகிப் பட்டம் வழங்கிச்
சிறப்பித்தனர். பல துறைகளில் அருந்தொண்டு புரிந்த
இவரது புகழ் என்றும் நின்று நிலவும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இசை ஊழி.

தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரன்,
போசிரியர்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

தமிழிசை இயக்கம் இன்று வேரூன்றி வளர்கிறது. இதற்கு ஒரு வடிவு கொடுத்தவர் செட்டி நாட்டரசர் திரு. அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள். ஆனால் அதற்கு அடிக்கோலிபவர் திரு. ஆபிரகாம் பண்டிதர். அவர் குரு கருணானந்தரின் அருளாட்சி அவ்வாறு தொடங்கியது போலும்.

பண்டிதர் ஓர் இசைஞர். அவர் குடும்பமே இசைக் குடும்பம். தமிழிசை இயக்கம் வெற்றுணர்ச்சிபாக வளர்ந்து பயன் இல்லை. அறிவாராய்ச்சி வேண்டும்; தமிழிசை இன்னது என உணர்தல் வேண்டும். பிற இசையைப் பகைப்பதன்று தமிழிசை இயக்கம். தமிழிசையை உணர்ந்து, அதன் சிறப்பியல்புகளைத் தெரிந்து, அதில் ஈடுபடுவதே தமிழிசை இயக்கமாம். தவத்திரு விபுலானந்தர் பின்னர் இந்தத் தொண்டினைச் செய்ய வந்தார். அவருக்கும் வழி கோலியவர் திரு. ஆபிரகாம் பண்டிதர்.

அவர் எழுதிய கருணாமுக்த சாகரம் உண்மையில் ஒரு பெருங்கடல்; இசைக்களஞ்சியம். தனி ஒருவர் இதனைச் செய்தார் என்பதே இங்குள்ள விடயம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு தமிழனும் உழைக்க முன் வந்தால் அன்றே தமிழிசை வளரும்; தமிழ் வளரும்; தமிழ்நாடு சிறந்து உலகிற்கு வழி காட்டும்.

தமிழ் நாட்டில் இசையை வளர்த்தவர்களின் பேரணைத் தம் முதல் முதல் திரட்டித் தந்தவர் இவரே. அவர் அவர்கள் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களையும் தேடித் திரட்டித் தந்துள்ளார். தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் சங்கீத நூல்கள், அறிஞர்கள் கொள்கைகள் இவை அத்தனையும் தெள்ளத்தெளிய விளக்கி ஒற்றுமையேற்றுமைகளை அறியப் பட்டியலும் தந்துள்ளார். என்ன முயற்சி! சுருதியைப்பற்றிய கொள்கைகள் அத்தனையும் இங்கே காணலாம்.

என்ன குழப்பம்! இந்த நிலையில் சிலப்பதிகாரம் ஒரு தெளிவுகாட்டியது. அதில் ஈடுபட்டு அதனை உலகிற்குக் காட்ட இவர் எடுத்த முயற்சி அம்மம்மா! கடலிற் பெரிது. பரோடா சென்றார்; தஞ்சையில் மாநாடு கூட்டினார்; தடைக்கு எல்லாம் ஓபாது விடை எழுதி வந்தார். தமிழிசை இயக்கத்தின் முதல் முழுக்கம்! அதனை அவர் தூலில் கேட்கிறோம். இசையைப்பற்றித் தமிழில் உள்ள வற்றை எல்லாம் ஒருங்கு திரட்டித் தந்துள்ளார். ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படை அது.

தமிழிசை - தமிழிசை விளக்கம் - இவை இவரைத் தமிழின் பெருமை, தமிழின் பழமை இவற்றில் ஈடுபடச் செய்தன. இவரும் ஆராய்ச்சிவாணர் முடிவுகளையே மொழி பெயர்த்துத் தருகிறார்.

இவர் தோன்றி ஒரு தூரூண்டு ஆகியிட்டது. வாழ்க அந்த இசை ஊழி. வளர்க அந்த இசை ஊழி. அவர் பெயர் என்றும் நிலைத்து வாழ்க.

DR. A. SUNDARA PANDYAN
Eldest son of Abraham Pandithar

DR. A. J. PANDYAN
Second son of Abraham Pandithar

ஆசிரகாம் பண்டிதரின் அரிய கலைச்சேவை.

(ஈ. கிருஷ்ணய்யர், சென்னை.)

கர்னாடக சங்கீதமென்பதும் நமது தென்னாட்டு இசைக்கலை, இப்போது சுமார் 30 ஆண்டுகளாகத்தான் மறுமலர்ச்சி கொண்டு பெருவாரியாகப் பாவி வருவதோடு போரதரவும் பெற்று வருகிறது. பாடும் வித்வான்கள் பலர் இருந்தும் அக்கலையின் இலக்கண துட்பங்களையும் வளர் சரிதையையும்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்பவர் சிலரே. இப்போது சில வருஷங்களாகத்தான் ஆராய்ச்சியில் ஆங்காங்கே ஊக்கம் கண்டுவருகிறது. அவ்வாராய்ச்சியில் கூட, பெரும்பாலோர் பண்டைய வடமொழி நூல்களையே பின்பற்றி வருகின்றனர். தமிழிசை இயக்கம் தொடங்கிய பிறகுதான், இப்போது கர்னாடக சங்கீதமென வழங்கப்படும் கலை முறைக்கு ஆதி ஆதாரமாய் தமிழ் நாட்டில் தொன்று தொட்டுப் பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்க்கப்பட்டு வந்ததோர் இசை முறை இருந்து வந்தது என்ற அறிவு சிறிது சிறிதாகத் தென்படுகிறது.

இத்தகைய மறுமலர்ச்சியும் ஆராய்ச்சியும் தோன்றுவதற்கு முன்னரே, அதாவது சுமார் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே பல வருஷங்களாக இசை ஆராய்ச்சியில் புகுந்து, தமது உடல் பொருள் ஆவ்யெல்லாம் அதற்கென்றே உழைத்து வழிகாட்டியவர் தஞ்சை ஆசிரகாம் பண்டிதரேயாவார். அவருடன் அவரது குடும்பத்தாரும் அதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அம்மாதிரியான ஆராய்ச்சி அரிதினும் அரிது. அவ்வாராய்ச்சியின் மூலம் எழுந்த கருத்துக்களையும் உண்மைகளையும் திரட்டி 'கருணாமிர்த

சாகரம்' என்ற அரும் பெரும் நூலில் வெளியிட்டார். அந்தால் கிடைப்பதற்கரியதோர் கலைப் பொக்கிஷமாகும்.

அத்தூலின் மூலம் தமிழ்காட்டுக் கலை வளர்ச்சியையும் பண்டையும் பற்றி அதுவரை அறியப்படாத பல விவரங்கள் வெளி வந்தன. பண்டிதர் தமது ஆராய்ச்சிகளைத் தமக்குள்ளேயே அடக்கிவைத்துக்கொள்ளாது, தம் காலத்திருந்து வந்த இசை வல்லோரையும் ஆராய்ச்சியாளரையும் அடிக்கடி அழைத்து, பல மகாகாடுகளில் கூட்டி, அவர்களோடு கலந்து சர்ச்சைகள் செய்து, தமது அபிப்பிராயங்களை ஐயம் திரிபற நிலை நாட்டினார்.

அவரது ஆராய்ச்சிகள் மூலம் கர்னாடக சங்கீதத்துக்கு ஆதி ஆதாரமான தமிழ்ப் பண்களைப் பற்றிய விவரங்கள் பல தெரிய வந்தன. சிலப்பதிகாரம் போன்ற பண்டைய தமிழ் நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களைச் சாங்கோபாங்கமாய் எடுத்துக்காட்டி தமிழிசையில் எப்படிப் பன்னிரண்டு ஸ்வரங்கள், இருபத்து நான்கு சுருதிகள் வகுக்கப்பட்டன, ஸ்வரங்களிலிருந்தும் அவைகளின் கிரக மாற்றத்திலிருந்தும் எப்படிப் பாலைகளும், பண்களும் ஏற்பட்டன, எவ்வளவு ராகங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்பதை யெல்லாம் விளக்கிக் காட்டினார். பல ராகங்களையும் அவைகளின் ஸ்வரங்களையும் அட்டவணியாகக் கொடுத்து, ராகங்களின் பண்டைக்காலப் பெயர் இக்காலப் பெயர் முதலிய விவரங்களையும் கொடுத்தார். அவர் தமது ஆராய்ச்சியில் தமிழ் நூல்களோடு வடமொழி நூல்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார். நமது சங்கீதத்தில் ஆதிகாலத்தோடு வழங்கி வந்த சுருதிகள் இருபத்திரண்டா, இருபத்துநான்கா என்பதைப்பற்றி அபிப்பிராய வித்தியாசம் இருக்கலாம். ஆதி

னும் அவை இருபத்துநான்கு என்று கிருதிப்பதற்காக பண்டிதர் செய்திருக்கும் ஆராய்ச்சி அற்புதமானது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இந்த இசை ஆராய்ச்சிக்குத் துணையாக, தமிழ் நாட்டுப் பூர்வகால விஸ்தீரணம், எல்லை, முச்சங்கங்களின் வரலாறு, மொத்தத்தில் தமிழ் நாட்டின் பெருமை இவைகளையும் போதிய ஆதாரங்களுடன் அவர் விளக்கியிருப்பது வியக்கத்தக்கது.

சங்கீதத்தோடு நிற்காமல், அதன் இணையான ஆடற்கலை, அதைக் கையாண்டு வளர்த்த சிபுணர்கள், அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்து வந்த மன்னர்களின் அரிய சேவை இன்றோன்ன விஷயங்களையும் பண்டிதர் விளக்கியிருப்பது கலையபியானிகளுக்கு கண்டிறப்பாயும் படிப்பிணையாயும் இருக்கிறது. பாரதநாடு முழுவதற்கும் பொதுவாய் ஒரு காலத்தில் பரவியிருந்த பரதநாட்டியக் கலை, எவ்வாறு தமிழ் நாட்டில் மாத்திரம், இடைவிடாது காத்து வளர்க்கப்பட்டுத் தனிச் சிறப்புடன் தழைத்து வந்திருக்கிறது என்பதைப் பற்றிய எனது ஆராய்ச்சிக்குப் பண்டிதரின் அரிய தூல் கண்டிறப்பாயிருந்தது.

கலை ஆராய்ச்சியில் ஊக்கமில்லாதிருந்ததோர் காலத்தில் இப்படித் தமது குடும்பத்தாருடன் தாமும் ஆயுள் முழுதும் உழைத்து ஆராய்ச்சி செய்து தமிழ் நாட்டு இசை நாட்டியக் கலைகளின் துட்பங்களையும் பெருமையையும் வெளிக்கொணர்ந்து வழிகாட்டிய ஆபிரகாம் பண்டிதருக்கு கலையுலகம் என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அப்பெரியாரது ஞாபகார்த்தமாக நடத்தப்படும் விழா கலை அறிவுக்கும் வளர்ச்சிக்குமே பாராட்டுதல் அளிப்பதாகும்.

Suritis are 24 in number

Vyekasigamani Seshanna of Mysore wrote:—

"It gave me great pleasure to attend the music conference held on 11th September 1917 at Tanjore by Rao Sahib Abraham Pandither and preside over the committee of experts appointed to examine the suritis used in Indian Music. Pandither has been making research in the field of music for several years past and in testing the accuracy of scientific propositions, he has had a peculiar advantage in the skillful and marvellous singing of his daughters who have attained high proficiency in the science and art of music. The question that was to be settled in the conference was one relating to the number of suritis used in our music and Pandither's exposition of them in the light of ancient Tamil works was quite in keeping with the practice now obtaining according to those works, the sthayi being divisible into 24 suritis and not 22 as given in Sanskrit works. Half of the 24 coincides with the 12 notes now in use and the other half distribute themselves between these. According to our knowledge, the 22 suritis will not coincide with the 12 swarams. The 24 suritis can become 48 or 96 as per Tamil works, and there is no hesitation in saying that the 24 suritis are correct.

These 12 suritis are found used in some of the modern Ragas and the division of the octave into 24 suritis is quite a practical way of dividing the sthayi; the Tamil works go still further and state that those 24 suritis are divisible into 48 and even 96 sub-suritis.

I do not doubt that the sub-division is reasonable. I am led to think that the correct intonation of the fundamental 12 notes is a work of great labour and skill, and that of the 24 suritis also. The 24 suritis are attainable after a very high degree of proficiency. As some of the 48 or 96 suritis are skipped over in singing or playing, it is almost impossible to locate them definitely and point them out to the observer. For the requirements of the musician it is enough if you can master the 24 suritis. But I must not fail to note that the voices of the daughters of Pandither are flexible to a wonderful degree and they may, with further cultivation of the art, be able to sound the series of the 48 suritis also. To the average musician the subject will be a sealed book.

All lovers of music must therefore be grateful to the learned Pandither for the unselfish work he has been doing in the cause of music".

Vynekasiromani Venkatrama Doss of Visayanagaram wrote to Pandither on 17th May 1917:—

"I can assure you that the 12 swarams you demonstrated on the Veena are the swarams of modern Karnatic music. The minute suritis used in connection with these swarams are generally played on Gamakams. But the only mistake in modern music is that the Gamaka-swarams are mentioned as having different kinds of measurements, having different irregular intervals. We, who have practised the 12 ancient Suritis on the Veena, were ignorant as to how the 22 suritis should be adjusted on it, and were in doubt for years as to what the 22 suritis were.

I was very much pleased when you proved before the Vidwans at Baroda that 22 suritis system of Sarangadev was incorrect, and that there were only 12 swarams to the octave by the Sa-Pa principle, that each of these swarams was divided into 2 suritis thus forming the series 24, and that gamam was made in the minuter suritis 48 and 96 of the octave. I was also cleared of the doubt as regards the 22 suritis. But my joy reached its utmost limit when Keerthanams were sung where these 12, 24, 48 and 96 suritis were used. This demonstration is beyond the imagination of any Vidwan nor could it be sung by any.

When Srimathi Maragathavalli ammalar Kanagavalli ammalar sang Keerthanams in the minute suritis, I was carried in the regions of ecstasy. I have seen many places from the Himalayas to the Cape and I have made the acquaintance of many a musical expert. But I have not found any one to equal Maragathavalli ammalar in musical ear. When the audience at Baroda listened to her singing how she brought into prominence even the most insignificant suriti, their joy knew no bounds. Many clapped hands out of sheer joy, spoke words of deep appreciation, and said that a new era has dawned for the musical world".

Mr. H. P. Krishna Rao wrote to Pandither on 10th August 1916:—

"I heartily support your contention that Sarangadev was inaccurate in many respects, and that your exposition was most convincing. I appreciated only 3 or 4 papers that

were presented in that Baroda All-India Music Conference and yours was the most interesting to me of all.

I agree to your division of the octave into 24 suritis and their demonstration through the help of your accomplished daughters. I am sure that the different notes used for the Ragas as expounded by you are correct".

The Bombay Chronicle dated 24th March 1916 wrote:—

"The All India Music Conference met again this Morning. Thakur Nawab ALI KHAN of Akbarpur presiding. The work of the day commenced with reading of the paper entitled 'An Article of Suritis' by Rao Sahib M. Abraham Pandither. It was a learned disquisition on the much disputed question of the suritis or quarter tones which are used in the singing of Indian Ragas, embodying the results of researches that octave should be divided into 24 sub-divisions instead of 22 as prescribed by the Ancient Sanskrit text. The lecture was highly technical in character, and full of mathematical calculations and logarithms; but they were enlivened by the excellent discursive style in which the lecture was delivered and by the interludes of songs of Prayer sung in the very finely cultivated and musical voices of the two daughters of Mr. Pandither, who, it is understood, are proficient in Indian as well as in European music. The most interesting portion of the lecture was a demonstration given by the daughters of Mr. Pandither of the microtones used in certain of the South Indian Ragas by singing to the accompaniment of the Veena. The ordinary frets of the Veena were supplemented by movable ivory frets placed on the board of the Veena at different

places in order to produce the microtones exhibited and in this way M. Pandither explained what notes were now in use in some of the southern ragas. The correctness of the notes sung, with those produced on the instrument was vouched for by so distinguished a musician as Mr. Zakr-UD-Din of Udayappur".

Prof. A. G. Pūchaimuthu wrote on 1st May 1917:—

In the course of the treatise Karnamirtha Sagaram condemns the theory of 22 suritis for the octave and says that the advocates of it altogether misinterpret their leader Sarangadev and that their confusion is worst confounded by the fact that Ganam in ancient India was made in the 22 suritis of the series 24.

All ancient and modern Karnatic Ragas are sung in the 24 suritis only. The series 22 is only in the imagination of the singer. The professionals sing in the 24 suritis only but they are unconcious of the fact. If the advocates of the Dwavimsathi suritis would examine the suritis they are using in singing, they will find that their theory is one thing and practice another! If they accept the sapthaswarams, the 12 swarams of the octave, the mother ragas derive from them and the principle of change of graham—which most of them do accept—then the 22 suritis exist nowhere.

DR. A. A. VARAGUNA PANDYAN
Third son of Abraham Pandither

A. SOUNDARA PANDYAN
Fourth son of Abraham Pandither

சுருதி இருபத்துநான்கே.

கவயி வீருதை சிவஞான யோகிகளின் சுருத்து.

தலைச் சங்கத்திற் அகத்தியத்தவிரப் பெருஞ்சுருகு பெரு
காரை முதலிய இசை தூல்களும் இடை கடைச் சங்கம்
களில் இசை நுணுக்கம் சிற்றிசை பேரிசை முதலிய தூல்
களும் இருந்து இறந்தன. இப்பொழுது இசை மரபு என்ற
தாலொன்றிருக்கின்றது. ஆனால் முழுமையுடனில்லை.
கிடைத்த பாட்டுகளின் இருபத்தின்கு கேள்விகள்
அலகேன் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டிருப்பதை காணே பசுத்த
திருக்கிறேன். நிருவன் பண்டிதர் அவர்கள் இச்சையைப்
பற்றி ஆராய்ந்த தூல் சிலப்பதிகாரம், அது இசைக்கயத்
கூற வந்த தூலல்ல. ஆனால் அந்தூலில் அரங்கேற்று காதை
வேளிர்காதை ஆய்ச்சிபர் குரவை என்ற பகுதிகளில்
ஆங்காங்கு இசைப்பற்றிக் கூறப்படும் உரைபிறி கண்ட
வற்றை ஒருங்கு திரட்டி கோக்கித் தமிழிசை தூல் உண்மை
கண்டியறிந்து கருணையிற் சாகசம் என்ற தூலையிப்பற்றி
இருக்கின்றனர்.

“குரன் முதலேழும்” என்றதாம் ஏழு இசை (சாக்
கள்) கூறப்பட்டன. இடப முதல் 12 சாகி வீட்டில்
ச-ப ஷ்கு ஒவ்வொரு வீடும் ரி, க, ம, த, சி-கூறாக்கு
இரண்டிசைண்டு வீடுகளும் பகுத்தது ஆயப்பாலை. அது

“ஏத்து மிடப மலவனுடன் சேய்ங்
கோற்றனுக் கும்பமொடு மீன்க்கு—பாத்தூக்
குரன்முதற் ருர யிறவாய்க் கிடத்த
மீரலேழுஞ் செம்பாலை கோர்”.

என்பது முதலியவற்றால் விளங்குகின்றது. ஆதலால் ஆயப்
பாலைக்கு 12 இசை.

12 வீட்டிதுள்ள சாக்களை (ச. ப. முறைபாய்) பன்
னிருகாற்றிரிக்கப் பன்னிரு பக்கையும் பிறங்கும் என்றமை
யால் வட்டப்பாலையில் 12 சாகி வீட்டிலுள்ள திரித்தற்
கேதுவான வீட்டுதோறும் 2 அலகு ஆக 24 அலகுகள்
(கேள்விகள்) கிடைக்கின்றன.

இவ்வட்டப்பாலையில் உள்ள 24 கேள்விகளில் 4 யாழ்
களும் 4 வகைச் சாதிப் பண்களும் பாடும்பொழுது 2
கேள்விகள் குறைத்து 22 கேள்விகள் பாடவேண்டும்.
அங்ஙனம் பாடுதல் கலைமலை வமைதிபே.யன்றி வழுணன்
றென்று தண்டியலக்காரம் கலைமலை வமைதி உதாரணத்தின்;
“கூடம் வீசவிக் குறை நிலத்தானத்தியான்ற
பாட வழுதம் புகுகினன்”

என்று சுதி குறைகிலத்தானத் தியன்றனைப் பாடவழுதம்
என்றது கலைமலை வாயினும் புனைத்துரையாதலிற் பொருந்து
வதாயிற்று என்றுரையில் விளக்குபட்டிருந்தது. 7 சாக்
களில் 2 சுருதி குறைத்தமைக்கும் பொழுது;

“குரமுத்த நான்கு கிணமுன்றிரண்டாம்
குறையா வுண்புவினீ கான்கு—விசையா
வின்றியெனின் மூன்றிரண்டு தர்மெனக் சொன்னார்
களரி சேர் கண்ணுற்றவர்”.

என்ற வெண்புகலாம், குரல் முதல் தாசம் வரை முறையே
க, க, ச, 2, 4, 3, 2 என்று கைக்கிணை விள்கிளில் ஒவ்வொரு
கேள்வி குறைக்கவின் குரலே இளியாகிய மருதயாழ் ஆகிறது.
இதனின்து,

“குரலினியற் பாகக்கை வரங்குதோர் சொன்னது
வந்தனாது தாசத் துண்புக்கும்—விசையினிதி
கேத்து விளரி கிணக்கிக்க கோத்திழ்யாய்
துத்தம் குரலாகுஞ் சொல்”.

என்று வலமுறை விடமுறையாக 12 பாலைகளும் 4 யாழ்ப்பாணங்களும், 4 சாதிக்களும் பிரிக்கின்றன.

இனி, நால்வகைச் சாதிப் பெரும் பண்கள் விசேஷம் பெற வலிவு மெலிவு சமமென்னும் மூவகையியக்கு முறை மையிலே ஆராய்ந்து பாடிப் பின்னர் மாத்திரை குறைந்த திற பண்ணப்பட்டு மேல்வகைகள் அப்பண்ணை இனிதாகப் பாடி என்ற உரையால், அதினும் துட்பமாகிய 48 பகுதிகளாகிய திரிகோணப்பாலை, அதினும் துட்பமாகிய 96 பகுதிகளாகிய சதுரப்பாலைப் பண்களும் குறிக்கப்படுகின்றன.

“ஆயஞ் சதுரத் திரிகோணம் வட்டமெனப்
பாய காண்கும் பாலையாகும்”.

எனப்படும் 4 பாலைகளும் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்டனவே.

ஒரு நிலைக்குக் கேள்விகள் 24 என்று தெளிவாய்க் கூறும் இசைமரபு,

“ஆயத்துக் கோ நறுநான்கு வட்டத்துக்
கேயுக்கோணத்துக் கிரட்டிப்புத்—தாயவிசை
நுண்மைக் கதிரிடட்டி கோனலகு மோர்நிலைக்கிங்
கெண்மூன்று கேள்வி கொண்டென்”.

என்னும் வெண்பாவால் நன்கு விளங்குகின்றது. (இசை நுண்மை—நுண்பாலை—சதுரப்பாலை.) மேற்கூறிய போந்த வற்றால் ஒரு ஸ்தாயியில் (நிலையில்) ஆயப்பாலைக் குரிய 12 சுரங்கள் ச-ப முறையையும் கிடைக்கின்றன வென்றும் வட்டப்பாலையில் ஒரு ஸ்தாயி 24 சுருதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டு அதில் 2 சுருதி குறைத்து 16 சாதிப்பண்கள் பாடினார்கள் என்றும் அவற்றினும் குறைந்த துட்பமான சுருதிகளோடு திரிகோணப்பாலை சதுரப்பாலைகள் பாடினார்கள்

என்றும் பண்டிதர் அவர்கள் குறித்த 48 வினாக்களால் தெளிவாய் விளங்குகின்றது.

சுருதிக் குழுவினர்கள் அறிக்கை.

தஞ்சை சங்கீத வித்யா மகாசன சங்கம் ஆதரவில் 1916-ம் வருடம் ஆகஸ்டு-ம் 19, 20 தேதிகளில் பரோடா திவான் V. P மாதவராய் அவர்கள் தலைமையின்கீழ் கடைபெற்ற ஏழாவது சங்கீத கான்பெரன்ஸில் பூர்வ தமிழ் மக்கள் வழங்கி வந்த சுரம் சுருதி முதலியவைகளை ஆராய்ந்த இசை இலக்கிய வல்லுனர்கள் அடங்கிய சப்கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்.

தொகையாக சிலப்பதிகாரம், தொல்காப்பியம் முதலிய பூர்வ தமிழ் நூல்களில் கண்டபடி ஆயப்பாலையின் 12 சுரங்களும் வட்டப்பாலையின் 24 சுருதிகளும், திரிகோண சதுரப்பாலைகளின் 48, 96 முதலிய சுருதிகளும், பூர்வ தமிழ் மக்கள் காணத்தில் வழங்கி வந்து இருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. இதற்கு இசைவாக இசை மரபில் உள்ள அடியில் வரும் குத்திராமும் இருக்கிறது.

“ஆயத்துக் கோ நறுநான்கு வட்டத்துக்
கேயுக் கோணத்துக் கிரட்டிப்புத்—தாயவிசை
நுண்மைக் கதிரிடட்டி கோனலகு மோர்நிலைக்குக்
கெண்மூன்று கேள்வி கொண்டென்”.

கர்காடக சங்கீதத்திற்கு ஸ்தாயியை 12 அல்லது 24 அல்லது 48 அல்லது 96 துட்ப சுரங்களாய் பிரித்தாலொழிய காணம் செய்தல் கூடாது என்பது அபிப்பிராயம்.

(ராஃபகதூர்) V. A. வான்டையர்,
செய்தல்.

காயகசிகமணி, முத்தையா பாகவதர் அவர்கள்
அபிப்பிராயம்.

".....உலகின்
மாப்பிர சத்திகூர் ஆப்பிர காமெனும்
பண்டிதன் பண்டைத் தண்டயி ழிசைதூல்
பற்பல ஆய்த்ததின் நற்பல னாகச்
செந் தமிழிசையே முத்திய தென்றும்
நால்வகைப் பாணியின் மேல் வகைவிசிப்ப
வாண்முறை ஏற்பு காசிலை மற்ற
இன்னும் இசைபல மன்னும் என்றும்
நாட்டிய தன்றிக் கூட்டிய உதாரணம்
பொருத்திய பற்பல கிருதிகள் இயற்றியும்
காசிலை வெவ்வேறு கருதிய மதத்திசைச்
சுருதி யுத்தி மருவிய அனுபவ
முகத்தா ளடக்கி மகத்தாளுர் சுருதி
இருபதினான்கென விறுமினன்".

பன்னிரண்டு ஸ்வரங்களால் நமது சங்கீதம் ஒருநாளும்
கட்டுப்பட்டது. ஏதோ ஒரு இசை இலக்கணத்தைக்
கொண்டுதான், ஸ்ரீ தியாகராஜர் போன்ற சங்கீத மகான்
கள் ஒரு சூரோஹண அவரோஹணக் கிரமத்தில் ஒரு
மிகச் சிறிய மாறுபாட்டாலும் புது சஞ்சாரங்களை சிர்ண
யித்து, கீர்த்தனைகளை இயற்றியிருக்க வேண்டும்.

இப்பொழுது பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள இந்த கருணாபிர்த
சாகரம் இரண்டாம் புத்தகம் இந்தப் பரம சுகசியத்தை
உலக நன்மைக்காக வெளிப்படுத்த முன் வந்துள்ளது.
இதில் வெளியிடப்பட்ட ஸ்பூடம் முறை வேறொத்த தூலிலும்
விவரிக்கப்பட்டதாகத் தெரிய வில்லை.

[கருணாபிர்த சாகரம் இரண்டாவது பாகத்தின் மதிப்புரை.]

இசைவளர்த்த மருத்துவர்.

தொ. மு. பால்காத்தொண்டியன்.

'புதியுள் நான் கண்ட அற்புதம் கேள்வி' என்று
நம்மை என்லாம் கூவி அழைத்து பெரிபாழ்வார் சொல்கின்ற
அற்புதம், ஒரு அற்புதமான பாட்டாகவே பிறந்திருக்கிறது

சிறுவிரல்கள் பாவிதடவிப் பரிமாறச்,
செங்கண் கோடச், செய்யவாய் கொப்பளிப்ப,
குறுவெயர்ப் புருவம் கூடலிப்பக்,
கோவித்தன் குழல்கொடு ஊதினபோது
பறவையின் கணங்கள் கூடுதறந்து
வந்து சூழ்த்த படுகாடு கிடப்ப,
கறவையின் கணங்கள் காட்பார்பிட்டுக்
கவிழ்க் திறங்கிச் செவியாட்ட கில்லாவே.

என்று கோவித்தன் குழல் ஊதினபோது, பறவையும் கற
வையும் நம்வயயிழந்து நிற்கும் நிலையை அற்புதம் என்று
குறிப்பிடுகிறார் பெரிபாழ்வார்.

இதைவிடச் சிறந்ததொரு அற்புதமே நம் கண்முன்
காத்திருக்கிறது சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னே. இசையிலே
மக்கள் பெய் மறக்கிறது நம் சொசை அனுபவம். பறவை
கறவையும், கோடுக்குளமும் மயங்கிக் கிடப்பதைப் பெரி
யாழ்வார் போன்ற பக்தர்கள் சொல்ல அறிகிறோம். என்
மாரும் செடியும் புல்லும் செல்லுமே இசையில் மயங்கி,
பூக்கவும் காய்க்கவும் செய்கின்றன என்றெல்லாம் இன்
றைய ஆராய்ச்சி யாளர்கள் கண்ட முடிவுகள். ஆனால்

மருத்துக்கு உதவும் மூலிகைகளும், அதனுடன் அரைத்துச் சேர்க்கும் கடைச்சீச்சுக்குமே இசைவில் விபீதி, அவைகளால் ஏற்படும் பலன் பெருகி நின்றிருக்கின்றன என்று சொன்னால் நீங்கள் மறுக்க முடியாது. அந்நிலை கருணாதீர் மருத்துகளைத் தயாரித்து, கோயாளிகளுக்குக் கொடுத்து, தீராத விபாதிகளைத் தீர்க்கருளிய சிறந்த மருத்துவர் ஆயிரகாம் பண்டிதர் அவர்களிடம் தெரிந்தவர்கள் மறுக்கவே முடியாது.

நாட்டிலே எத்தனையேச பேர், எப்படி எப்படி எல்லாமோ வைத்தியம் செய்கிறார்கள். அதுவும் குழந்தை வைத்தியம் என்பது பலருக்குப் பிடிபடாதது. அந்த வைத்தியத்திலே தலை சிறந்தவர்களாக விளங்கினார்கள் பண்டிதர் அவர்கள் என்பது பிரசித்தம். இது எப்படி இவர்களுக்கு கைகூடியது? ஏதே கருணாதீர் என்னும் முனிவரிடம் சிஷ்யராக அமர்ந்து கற்றுக்கொண்டார்கள் என்று அவர்கள் வாழ்க்கை வரலாறு கூறும். எனக்கென்னவோ அது சரி என்று தோன்றவில்லை. கருணாதீர் மருத்து வகைகளைப் பண்டிதர் அவர்களுக்குக் கற்பித்திருக்கலாம். அத்தோடு சிறக்கவில்லை பண்டிதர் அவர்கள். அந்த மருத்துகளுக்கு, மருத்துகள் தயாரிக்க உதவிய மூலிகைகளுக்கு எல்லாம் நல்ல இலக்கையை ஊட்டியிருக்கிறார்கள். பண்டிதர் தோட்டத்தில் இருந்த மரமும் செடியும் கொடியும் மூலிகைகளும் இன்னிசையை அனுபவித்து அனுபவித்து உரம் பெற்றிருக்கின்றன. அதனால் அவைகளின் சக்தி பெருகியிருக்கிறது. சிறந்த மருத்துகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

பண்டிதர் அவர்கள், மருத்தினால் எவ்வளவு பிரபலம் பெற்றார்களோ அதைவிட அதிகமாகப் பிரபலம் பெற்றார்

கள் இசை மூலமாக. கருணாதீர் சாகாதையே கடைத்து வெற்றி கண்டவர்கள் அவர்கள். இசை துணுக்கங்களை எல்லாம் தெரிந்து, இசைவானார்கள் எல்லாம் ஆகித்து, இசை அரங்குகளை எல்லாம் நடத்தி இசைக்குப் பெரிய தொண்டு செய்தவர்கள். தமிழ் இசை இயக்கம் எல்லாம் ஆரம்பிப்பதற்கும் பல வருஷங்களுக்கு முன்பே, தமிழில் உள்ள தீர்த்தனங்களை எல்லாம் வெளியிட்டு, தமிழ் பொழியையும், அதன் இசையின் வளத்தையும் பெருக்கியவர்கள். நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் வளத்தவர், ஞானசம்பந்தர் என்றால், நாளும் இன்னிசையால் மருத்து தயாரித்து மக்கள் பிணி தீர்த்தவர்கள் பண்டிதர் அவர்கள். அவர்களது தூற்றாண்டு விழா சிறப்பாக நடக்கிறது. அவர்கள் பரப்பிய இன்னிசைமேல் பரப்புவதே தமிழர்களது இன்றைய கடமை. அதற்கு ஆவன செய்ய வழி வகுக்க வேண்டும், இத்தூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடுவதன் மூலமாக. அதுவே அவர்களுக்கு நாம் அளிக்கும் காணிக்கை.

ANNAPOORNAM — FIRST DAUGHTER
Wife of Sri Gnanasigamani Pandyan, Bangalow Surandai.

SOUNDARAVALLI — SECOND DAUGHTER
Wife of Sri A. C. Paul Nadar, B. A., B. L., Tuticorin.

Ancient Tamil Music

BY

Rao Sahib K. Kothandapani Pillai,

Author of *Nedunvaladal*, *Palanthemizhisai*, etc.

THE illustrious pioneer to search for the ancient Tamil music in the dark corridors of antiquity was Rao Sahib M. Abraham Pandithar of K. M. Hall, Tanjore. He is no longer with us, but the torch he held up in those dark regions still shines and guides many a seeker after the truth. His work *Karnamirtha Sagaram* stands as a monument of undefatigable work, unique in the array of copious materials he has culled out and the profusion of arguments he has advanced to substantiate his theory of 24 srutis. He has established a reputation as great as that of Bharatha Muni, and his *Karnamirtha Sagaram* is as important as the *Nattya Sastra* of the Northern Sage. *Nattya Sastra* deals with music, dance and language and so does *Karnamirtha Sagaram*. The sons of Bharatha Muni helped their father in his art and so did the children of our Abraham Pandithar. Though his children were not so numerous as those of Bharatha Muni, yet the deficiency in their number was more than made good by their innate worth and character.

One of his daughters Maragathavalli Ammal had attained such proficiency in Musicology, that she was able to complete and publish the second book of *Karnamirtha Sagaram* which deals purely with musical scales and which her father left unfinished. Many ladies have distinguished themselves in musical practice and have

established their names as great musicians, but no lady has so far distinguished herself in the field of Musicology and reached the height which the daughter of our Abraham Pandithar attained in the science of Music. Any country should indeed feel proud of a daughter of such rare attainments.

Research in Music has made great progress from where Abraham Pandithar left it and it tends to prove and confirm most of the theories which Abraham Pandithar formulated. In the First Book of *Karnamirtha Sagaram* part I, chapter IV he states:—

“Noble readers! If we want to understand clearly the subtlety and antiquity of Indian Music, we would do well to make a few observations on the Tamil language which includes within itself the poetry, the music and the drama. The period of the origin of Indian Music is as ancient as the period of the Tamil language and the sweetness of Indian Music is the sweetness of the language itself. Just as the language is unmixed and unaffected by other languages, so also the music of South India is perfect in itself having special rules of its own without seeking the aid of other music.”

Here he has stressed with a prophetic insight the inter-relation between language and music which modern research has taken up for investigation.

In 1953, in his work, the psycho Analysis of Artistic vision and hearing, ‘An introduction to the theory of unconscious perception’ Anton Ehrenzweig observed “It

is not unreasonable to speculate that speech and music have descended from a common origin in a primitive language which was neither speaking nor singing but something of both. Later this primeval language would have split into different branches; music would have retained the articulation mainly by pitch (scale) and duration (rhythm) while language chose the articulation mainly by tone colour, vowels and consonants.* The learned author would seem to be still in the region of surmises as his phrase 'would have' would indicate. But Dr. C. R. Sankaran and Dr. Chaitanya Deva of Deccan College Research Institute, Poona, who carried on their further investigation into this inter-relationship stress the fundamental identity of speech with music. This will be referred to in detail later.

To understand this inter-relationship between language and music, it is necessary to know what the modern research has to say about the Tamil language. Regarding the phonetic or more correctly the phonemic analysis of the sounds of the Tamil language, in his monograph '*Phonemics of old Tamil*' this is what Dr. C. R. Sankaran of the Deccan College Research Institute, Poona says.

"Phonemes are significant classes of speech sounds in terms of which alone an organization of the descriptive study of speech sounds of any language is possible. We meet with the accurate description of phonemes of the old Tamil language, built apparently on the results of

phonetic study in *Tolkappiam* which is the oldest descriptive Tamil grammar. Such an emphasis on the pattern inherent in the sounds of the language of study, and to attempt to establish, on the basis of their occurrence and distribution the types of sounds which must have been significant in distinguishing the meaning of words is not met with even in the *Ashtadhyayi* of Panini."

This will indicate that Tamil is a scientific language and it has been built up as a result of scientific study of the sounds of the language by the ancient Tamilians, independent of any other language. There are thirty sound-classes (phonemes) in Tamil, 12 vowels and 18 consonants. The twelve vowels represent the utmost limit to which the vowel sounds in any language can be divided as separate sounds each having a separate existence of its own, in space and time. That this is the most accurate division of the vowel sounds has been confirmed by the investigations of W. N. Loche and R. M. S. Heffner* and referring to this Dr. C. R. Sankaran observes :—

"It is significant to find a striking agreement in this between *Tolkappiar* and the empirical findings of the modern investigator revealing thereby *Tolkappiar's* very rare insight."†

* Notes on the length of vowels (II) *American Speech* Vol. 15-1940—P. 79, quoted by Dr. C. R. Sankaran,

† *Phonemics of old Tamil*. P. 13.

* Quoted by Dr. C. R. Sankaran and B. Chaitanya Deva in their article on *Studies in Indian music Scales* 1—page 192 *Bulletin of the Deccan College Research Institute* Vol. 18.

On these 12 vowel sounds depends the life of the language and they are called the 'life sounds' (உயிர்). Of them, seven,—ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ—are long vowels. Five out of these seven,—ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஒ—have their corresponding short vowels அ, இ, உ, எ, ஓ and the rest two ஐ, (Ai), and ஓ, (au), are changeless or indivisible. These five long vowels corresponding to these five short ones are not merely the elongated sounds in point of time but are separate sounds each having a separate existence. Thus according to modern research there are twelve primary or life sounds each which can be identified as having an existence separate from the other.

Let us now turn to the sounds in music. The primary musical sound rising up from the basic tone and ending in the highest pitch in an octave, from குரல் to தாரம் i. e., from Sa to Ni or C to B, has also been divided into twelve as in the case of the primary sounds of the language. There are seven swarams corresponding to the seven long vowels. Two of them, குரல் Kural, (Sa or C) and இனி Ili (Pa or G) are changeless and indivisible. They correspond to ஐ (ai) & ஓ (au) of the vowels. Each of the remaining five is divided into two and are called சுத்தம், பிரதி sharp and flat, making up ten divisions which together with the two indivisible ones amount to the twelve divisions of the octave.

This remarkable coincidence not only in their number but also in their very nature which exists between sounds in the language and the sounds in the music is the special feature of the Tamil language. That this is not an

accidental coincidence and that the inter-relationship between the sounds in the language and the sounds in music was well perceived and that the division of the octave was based on this perception will be apparent from the following:—

Divakaram defines these seven long vowels as belonging to the seven swarams or notes of the music.

“ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ எனவும்
இவ்வேழ் எழுத்தும் ஏழிசைக் குரிய”

Adiyarku Nallar in his commentary on Silappadigaram when explaining the ancient Tamil modes gives the following quotation which goes to prove that the ancient Tamil Music was actually based on the sounds of the language,

“உயிர், உயிர்மெய்யள வுரைத்த ஐம்பாலினும்
உடல் தமிழ் இயல் இசை பேழுடன் பகுத்து
.....தொண்டு மீண்ட பள்ளீராயிரங்
கொண்டனர் இயற்றல் கொடாவல்லோர் கடனே.”*

All the old books on Tamil music are lost and it is not possible to find from which of the books this quotation was taken. Any how this goes a long way to prove that the sounds of the language formed the basis for music.

Tolkappiar the great grammarian refers to this inter-relationship when he says,

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நாமீன் மறைய என்மனார் புலவர்.” †

* Commentary relating to line 45—Aranketu Kathai, Silappadikaram

† தொல்; எழுத்த; 35.

This means that the vowels and consonants exceed the limits of sound prescribed for them in his grammar and the particulars regarding them are found in the Book of Secrets of the Strings tuned to music. According to Tholkappiar, the book relating to music referred to by him dealt with sounds of vowels and consonants. There is no reason why a book on music should deal with the sounds of the alphabet at all unless it was perceived that there existed an inherent and substantial relationship between the sounds of the alphabet and they formed the basis of the music. Tholkappiam is a grammar of the language. There would have been no need for the grammar to mention this migration of the language sounds to music unless these sounds were actually taken over and adopted by music.

It was referred to previously that this aspect of identity of speech with music was investigated in recent years in the Deccan College Research Institute and the following quotation from one of their bulletins deserves to be taken note of in this connection :

" It is necessary to stress the fundamental and primitive identity of speech with music. This basic identity is marked in all our investigations from diverse points of view. (c. f. the unpublished Ph. D. thesis of *B. Chaitanya Deva* on the psychophysics of speech melody in Dravidian) like the octave relationship for instance where considerations revealed by wave form analysis of speech point

towards the deep sometimes hidden (as it were) identity of speech with music."*

Twentieth century thus stands at the threshold and has just gained a glimpse of the fundamental truth stated above. That in those ancient times this fundamental relationship was perceived in all its implications, that the region of surmises, inferences and experiments was left far behind and that a system of Tamil music was built up on the basis of this fundamental truth are really marvelous.

The zodiac had twelve divisions which corresponded to the 12 divisions of the octave and astronomy and astrology came in handy to explain the intervals in the octave and the effect which the swarms or the notes produced. The seven planets (excepting Ragu and Kethu) represented the seven swarms and the 12 divisions were distributed among the seven planets which corresponded to the distribution of the twelve divisions of the octave among the seven swarms. Of the seven planets the Sun and Moon had each one of the divisions out of the twelve exactly as in the case of Sa(c) and Pa(g) in the musical octave and as in the case of the alphabet ṅ(ai) and ṅ(av) . The remaining five planets had each two divisions as in the case of the remaining five swarms in music and the five long vowels of the language. In astrology these divisions were called houses belonging to

* Foot note on P. 193 Bulletin of the Deccan College Research Institute, Poona, Vol. 18 - Studies in Indian Musical Scales I : A. Vedic chant.

ANANTHAVALLI — THIRD DAUGHTER
Wife of Dr. Y. G. Henry, Negapatam.

MARAGATHAVALLI — FOURTH DAUGHTER
Wife of Sri P. Dorai Pandyan, Servaikaranmadam.

33

the planets. Abraham Pandither had explained this connection between music and astrology in detail in his book by means of charts and diagrams so well that it needs no further elucidation.

This coincidence between the divisions of the zodiac and the divisions of the octave served as the best medium to explain the musical scales which were placed on a geometrical and mathematical basis. The people could appreciate these especially when astrology was much in vogue and well understood by the people. The earliest mention of the connection between astronomy and music is found in the Achiar Kuravai of Silappadikaram. No work of the Sangam period which refers to music refers to this connection. It is found that the Greek and the Chinese had also used astronomy to explain the attributes of music.

The division of the octave into 12 in Tamil Music should have been made long prior to the use of astronomy to explain the basis of musical divisions and scales. As stated by Abraham Pandither Tamil Music is as ancient as the language itself. To put it more correctly the division of its octave is as old as the division of the alphabet. This division of the octave into twelve was used by all the ancient nations of the world and is called the primordial division of the octave. Ilangovaligal had based the pentatone mode described by him in Achiar-Kuravai on these twelve divisions of the octave and called it ᱵᱷᱟᱨᱠᱤᱨᱤᱰᱮᱦᱚᱱ the primordial division.

Of all the existing books in Sanskrit the Natya Sastra of Bharata Muni is considered by scholars as the earliest. Some assign this to the 4th century A. D., some to the 2nd century B. C. and some others to the 5th century B. C. His work is based on the 22 divisions of the octave which came into use long after the use of the 12 divisions and not on those primordial divisions of twelve. Nor was astronomy used to explain the scales or attributes of music as the ancient nations have done. In fact in no Sanskrit book about music this connection between astronomy and music is traceable.

There is ample internal evidence in the Natya Sastra that the music of South India was of a very high order even during the time of Bharata Muni. The following lines in the slokas 31 and 32 of Chapter V of Natya Sastra speak to the highly developed nature of the South Indian Music.

“Chitra Dhakshina Vruthethu sapta rupe
prakirithitha
Soubahane Sanirgeetha devasthuthya
binanthâthe
Naratha thaisthu Kantharvaihi Sabayam
Devadhanavaha.”

This means that songs in seven forms in Chitra and Dakshina margas together with the Upohana and Nigita were started by musical experts like Narada in the assembly of Dhanavas and Gods.”

Dakshina marga denotes a very difficult time-measure or Tala wherein eight matra kalas are used for a kalakshara or a count. Experts state that it is very

difficult to sing to this time-measure and in fact no one now sings or is able to sing to this time-measure. The very name Dhakshina marga itself denotes that this difficult and rare time-measure and the songs to suit them, were in vogue in Dhakshina or South India and proclaims the musical efficiency of that region.

Again in Chapter IV of his Nattya Sastra, Bharatha Muni gives an animated description of the South Indian Music and dance.

"Thathra Dhakshinathya sthavath Bahu, Nritha, Geetha, Vadya, Kaisiki, Prayaga, Chathura, Mathura, Lalitha, Anga Abinayascha."

This means that in the South there are many kinds of dances, vocal music, instrumental music and abinayas graceful, lovely, intricate, sweet and delicate. These indicate how intimately Bharatha Muni had heard and observed the South Indian Music and Dance. To have gained the appreciation of the greatest exponent of dance and music, the South Indian Music and Dance should have been of a very high order. Centuries of culture and practice should have preceded this state of high perfection to which Bharatha Muni pays a glowing tribute.

These are some of the additional points which have come to light to prove the great antiquity of Tamil Music and Dance the cause of which Abinham Pandithar ably and eloquently advocated

தூற்றூண்டு வாழ்த்து.

டாக்டர் R. P. சேதுப்பிள்ளை,

தமிழ்ப் பேராசிரியர் - சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

இசைத் தமிழின் மறுமலர்ச்சிக் காலம் இக்காலம். முன்னூலில் இசைத் தமிழை மன்னரும் முனிவரும் போற்றி வளர்த்தனர். சங்கத் தமிழ்மாலையும் சமயத் தமிழ்மாலையும் பெற்று, என்றமும் தோற்றமும் வாய்ந்து விளங்கிய இசைத் தமிழ் இடைக்காலத்தில் ஒளி மழுங்கி இந்நாட்டில் ஒதுங்கிப் பதுங்கி வாழ்வதாயிற்று. 'இசை நுணுக்கம்' முதலிய இலக்கண நூல்கள் பேணுவாரின்றிப் பெருமை குன்றி இறந்துபட்டன. இசை மயிற்று மாறாகத் தமிழ்ப் பாட்டிசைக்கும் வழக்கம் தமிழகத்தில் தலை காட்டவாயிற்று. இவ்வாறு நாழ்த்த தமிழிசையை வாழ்விக்கத் தோன்றினார் கஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதர். இயல் இசை / நூல்களில் பன்னாண்டு உழைத்து 'கருணயிந்த சாகரம்' என்னும் இசைத் தமிழ் நூலை வெளியிட்டு அழியாப் புகழ்பெற்றார் அப்பெரியார். அவர் இயற்றிய அரிய நூலைப் பின்பற்றி முத்தமிழ் சித்தகராகிய விபுலானந்த அடிகள் யாழ்தூல் என்னும் சிறுமிய நூலை இயற்றியருளினார். இத்தகைய நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்நாளில் தமிழிசை இயக்கம் தலையெடுத்து வீறுபெற்றுத் தமிழ் மக்களிடையே பரவி வருகின்றது. இன்று கஞ்சைப் பண்டிதர் அவர்களுக்கு தூற்றூண்டு சீழா நிகழ்வதறிந்து செஞ்சம் தழைக்கின்றேன். அவர் அரிய தொண்டின் திறமறிந்து மன மாசப் போற்றுகின்றேன்; வாயாச வாழ்த்துகின்றேன். அவர் இசைக் குலம் கீழி வாழும் வண்ணம் இசைப் பயணப் இளங்கும் இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன்.

APPRECIATION OF Karnamirtha Sagaram

Sir S. Subramania Iyer wrote on 9th April 1917:—

Karnamirtha Sagaram is a technical treatise on which it is not competent for me to express any opinion worth recording. This much however must be clear to all that the subject dealt with has been investigated with great thoroughness. The work cannot but prove invaluable. I wish his work every success.

Sir P. S. Sivaswamy Iyer wrote on 12th April 1917:—

Rao Sahib M. Abraham Pandither has for several years been an enthusiastic devotee and patron of the science and art of South Indian Music and has been with tireless industry prosecuting an investigation in the number of suritis in vogue in Karnatic Music. He has also from time to time offered practical demonstrations of his theories at the various musical conferences convened or attended by him.

Expert opinion may be divided as to the correctness of his conclusions but there can be no two opinions as to the zeal and learning of the author or value of the example set by him of the scientific study of the theory of Hindu music. He deserves to be congratulated on the issue of the portly volume named 'Karnamirtha Sagaram' which is an outcome of his labours in a neglected field.

Mr. Justice T. Sadasivier wrote on 5-3-1917:—

One of the many naughty problems that Karnamirtha Sagaram grapples with is the exact number of suritis in the

octave. Whereas Sarangadeva and those who profess to follow him claim to fix a number at 22, Mr. Pandither seeks to establish that it is 24. His conclusion rests upon a scholarly investigation into the art of music in general and that of the ancient Tamils in particular - a conclusion, moreover, whose truth is said to have been verified in the actual singing of his daughters. It may be observed that there are musical experts who have given their hearty support to the theory which Mr. Pandither claims to have discovered.

In the course of his researches into the state of Karnatic music, the author has collected a body of valuable information regarding the greatness of the language, the literature and the art of the ancient Tamils which must prove very helpful to the students of the history of Tamil agam.

Mr. Justice T. V. Seshagiri Iyer wrote on 9-4-1917:—

Rao Sahib M. Abraham Pandither is well known throughout Southern India as a gentleman who had studied Indian music scientifically and one who has interested the public by the scholarly disquisition on it. The present great work Karnamirtha Sagaram while it is primarily devoted to the expositions of the science and to correcting some popular misconceptions regarding it, indirectly gives a part of the history of Southern India as far as it is gatherable from musical compositions. The history of Tamil literature is also touched upon in the course of the book.

பண்டிதர் அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு.

(ஈ. கத்தாயிப்பிள்ளை, பள்ளியலாம்.)

மருத்துவம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தென் பாண்டி நாட்டினின்றும் தஞ்சைமா ககரில் வந்து குடியேறிய பெரியோர்கள் பலர். அவர்களுள் சும் பண்டிதர் அவர்கள் தமிழ் நாட்டில் ஒரு தனி இடம் பெறத் தக்கவராவர். முதன் முதல் இவர்கள் ஒரு பள்ளி ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து வந்தார்கள். பின் திருவருள் துண்காட்டத் தமிழ் நாட்டில் தனிக்கலைகளுள் ஒன்றாய் சித்த மருத்துவத்துறையில் கைவந்து விளங்கினார்கள். தாம் செய்யும் மருத்துகளைத் தென்னகத்திலும், அபல் நாட்டிலும் பரவச் செய்து மக்கள் உடற்பிணியைப் போக்கும் தொண்டினை மேற்கொண்டார்கள். சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இத்தூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் கருணாநந்தர் மருத்துகள் பரவி இருந்த அளவு, வேறு மருத்துகள் எவையுமே பரவ இல்லை எனின் மிகையாகாது. இம் மருத்துகள் சம்பந்தமாகக் கடிதப் போக்கு வரவுக்காகவே தஞ்சைத் தலைமை அஞ்சல் நிலையத்தில் ஒரு தனிப்பட்ட எழுத்தாளரை நியமித்திருந்தார்கள் என்றால், இம் மருத்துகள் எவ்வளவு தூரம் பரவி இருந்தன என்பது நாம் கூறாமலே விளங்கும்.

தாம் செய்யும் மருத்துகட்கு வேண்டிய மூலிகைகளைப் பயிர் செய்வதற்காகவே ஒரு தோட்டமும் தக்கதோர் இடத்தில் அமைத்தார்கள். அத்தோட்டம் பலவாறு வளர்ந்து, தஞ்சையில் உள்ள மக்கள் கண்டு மகிழ்

வேண்டிய காட்சிகளுள் ஒன்றாக விளங்கிற்று. விளங்குகின்றது. முதன் முதல் இப்பக்கத்தில் காற்றாடியைக் கொண்டு தண்ணீர் இரைக்கும் முறை இவர்கள் தோட்டத்தில் தான் கையாளப்பெற்றது.

தமிழ்சை.

தமிழ் நாட்டில் சித்த மருத்துவ முறையை விளக்கியது போலவே, தமிழகத்தின் பண்டைய இசைக் கலைமையும் விளங்கினார்கள். இவ்விளக்கத்தால் இசைக்கலை ஒரு புத்துயிர் பெற்றதென்றே சொல்லலாம். தமிழிசைக்காக இவர்கள் செய்துள்ள தொண்டும், தோற்றிய இயக்கமும் தமிழ் மக்களால் எக்காலத்தும் போற்றத் தக்கனவாம். தமிழிசையை ஆராயும் முறையிலேயே தமிழ் மக்களின் தனிப்பட்ட பழைய பண்பாடுகளையும் உயர்வையும் வெளிப்படுத்தினார்கள். அக்காலத்துப் புளவர் பலரையும், கலைஞர் பலரையும் வரவேற்று அவர்களைக் கொண்டு பல உண்மைகள் வெளிவரச் செய்தார்கள். இவர்களுடைய கருணமித்த சாகரம் என்னும் சிறந்த தூல் தமிழிசைக் கோயிலின் கொடிமரமாக விளங்குகின்றது என்பதனை யாவரும் அறிவர்.

தமிழர் பழக்கலைகளுள் சிறந்தவையாய் - மருத்துவக் கலைக்கும், இசைக்கலைக்கும் புத்துயிரளித்த பெருமானாகிய பண்டிதர் அவர்களின் தூறாவது பிறந்த நாளாம் இந்நன்னிலில் பண்டிதர் அவர்களை வாயார வாழ்த்தி, அவர்கள் தோற்றுவித்த நிலையங்களும், இயக்கங்களும், அவர்கள் வழித்தோன்றல்களும், புகழும் நீடுழி வாழ்வதாக என இறைவன் திருவருளை வாழ்த்துவோமாக.

KANAGAVALLI — FIFTH DAUGHTER
Wife of Sri W. J. Navamani, B. A., B. L., Tenkasi.

MANGALAVALLI — SIXTH DAUGHTER
Wife of the Rev. G. D. Edward, B. A., L. T., Palayankottai.

பண்டிதரவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு.

விந்தாவன்: வேல். சம்பந்தமீதி.

புதுமை புதுமை என்று, ஒவ்வொரு துறையிலும் புதுமையைக் காணத்துழக்கின்றது இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு. உலகத்தில், ஆங்காங்கு ஏற்பட்டுள்ள அரசியல் பொருளாதார மாறுதல்களே அதற்குக் காரணம் என்னலாம். ஆனால், புதுமையைக் காணுவதற்குத் திறமையும், புதுமை வாழ்வு பெறுவதற்குத் தகுதியும் மேல் நாட்டினருக்கே உரித்தானது என்பது மட்டுமல்ல வேறு நாட்டினர் அதை நினைப்பதற்குக்கூட அருகதையற்றவர் என்ற கச்சுமனப்பான்மை கம்மவரிடையே வேரூன்றியிருந்து வந்தது.

“ஏழிசையாய், இசைப்பயனாய் இருப்பவனே” என்று இறைவனைப்பாடிய தமிழன், முத்தமிழன் நடுநாயகமாக இசையை அமைத்துக் குழியையும் யாழையும் படைத்த தமிழன், இசைத்துறையில் ஊமையகுகை எதை எதையோ வாசிலீட்டுக் குதப்பிக்கொண்டிருந்தான். “உழுதண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்” என்று முழங்கிய வள்ளுவர் வழியில் வந்த தமிழன், உழவுத்துறையில் ஒன்று மறிபாது செய்வற்றுக் கிடந்தான். மேலும் மருத்துவம் போன்ற வாழ்வுக் கலைகளிலும் தன்னம்பிக்கையின்றி மங்கிக் கிடந்தான். சுருங்கச் சொன்னால், அணைந்து போன விளக்கை ஏற்றத் தெரியாமல் இருட்டில் துழாவிக்கொண்டு கிடந்தான் தமிழன்.

அத்தகைய நிலையில், சென்ற பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், தமிழகத்திலே ஓர் விடிவு வெள்ளி கோன்றியது. புதுமைகள் பல கண்டு, தமிழ் மொழிக்கும்,

தமிழ்க் கலைகளுக்கும் புத்துயிருட்டித் தமிழனைத் தலைநிமிர்ந்து வாழ வைத்தது. அப்பேரொளிதான், கமது பெருமதிப்பிற்குரிய தஞ்சை மு. ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்கள் ஆவர்கள். உழைப்பினால் உயர்ந்த ஒப்பற்ற கம் பண்டிதர் தன்னம்பிக்கை, தளரா தணக்கம், திண்மை, திறமை, பண்பாடு, பெருந்தன்மை ஆகிய கற்குணங்களின் விடிவம் என்றால் அது மிகையன்று.

ஆசம்பப்பள்ளி ஆசிரியராக வாழ்க்கையைத் துவக்கிய ஆபிரகாம் அவர்கள், புகழ் என்ற மலையின் சிகரத்தில் ஏறி நின்று விளங்கினார் என்பது மட்டுமின்றி, வாழையடி வாழையாக வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அனர்தம் பேரர்கள், பேரன்பர்கள் பளையடி திரட்டி, நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடும் அளவுக்குச் சிறந்திருந்தார் என்பதை நினைக்கும் போது கம் நெஞ்சம் பூரிப்படைந்து நிமிர்வதில் விடப்பில்லைன்றே! எனவே அப்பெரியாரின் சீரியவரலாற்றைச் சுருக்கிய முறையில் கண்டு காண்போமாக!

இசையுலக மன்னன் எனப்புகழ் பெற்ற காலஞ் சென்ற S. G. கிட்டப்பா அவர்களும், S. V. சுப்பையா பாகவதர் அவர்களும் உடுத்த கலைகலம்மலிந்த சாம்பூர் வடகரை என்னும் சிற்றூரிலேதான் மதிப்பிற்குரிய கம் ஆபிரகாம் அவர்களும் 2—8—1859 ஆம் ஆண்டில் தோன்றினார். முத்துசுவாமி, அன்னமாமன் என்ற கல்லறச் சில்களே இவரைத் திருமகனாகப்பெறும் பேறு பெற்றவர்கள். இவர்தம் முன்னோரான சுப்பிரமணியகாடார் என்பார், திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் உள்ள தாசர்த என்னும் ஊரைச் சார்ந்த வாழையடி கிராமத்தில் தோன்றியவர் ஆவர். அவர், திருக்குற்றாலத்துக்கு அண்மையிலுள்ள

மீட்டர் வடகரையில் குடிபேறிப் பதிலுன்று மைந்தர்களைப் பற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்த்துகொண்டு வந்தார். அவரது உடையெல்லாம் ஒரு கிணறு உள்ள சிறு தோட்டமே. தோழத்தோட்டத்துள் மதபாண புருந்தது போல, இன்பம் வழும் அவரது இல்லத்துள் காலரா கோய் புருந்தது. கிணறு மைந்தர்களைப் பறித்துக்கொண்டது. உள்எம் டைந்து கிடந்த நாடார் அவர்கள், கிறிஸ்துபரமனிடம் றுதல்பெற விரும்பி, கிறிஸ்து சமயத்தைத் தழுவிக்காண்டார். எஞ்சிய மக்களில் ஒருவர்தான் முத்துசுவாமி என்பவர். பங்களா சுரண்டையில், ஆங்கிலப் பாதிரி யாரிடம் முத்துசுவாமி தோட்டக்காரனாகத் திறம்படத் காண்டாற்றி வந்தார். அவரது அருமை மனைவி அன்னம் கள் கிறிஸ்துவ வேதம் போதிக்கும் நற்பணிபுரிந்து வந்தார். அவர் தம் அருமை மகவாகப் பிறந்த ஆபிரகாம், இளமைப் புவத்திலேயே ஆரம்பக்கல்விபைப் பயின்று, சட்டாப் பணியாகவும் திகழ்ந்தார். தமது பன்னிரண்டாம் வயதில் பள்ளி ஆசிரியராகப் பணிபாற்றத் தொடங்கினார். எனினும் சிரியப் பயிற்சிபெற விரும்பிக் கால்நடையாகவே 10 கல் நடந்துவந்து திண்டுக்கல்லை அடைந்தார். அங்குள்ள றம்மல் பள்ளியில் 1874-ல் சேர்ந்து பயிற்சி பெறுங்காலத்திலேயே உயர்ந்த ஆரம்பப்பள்ளித் தேர்வில் கலந்துகொண்டு றப்பாக வெற்றிபெற்றார். பின்னர் அப்பயிற்சிப் பள்ளியிலேயே ஆசிரியராக அமர்ந்தார். தனது சலியாத உழைப் புலும், கலைத்திறமையாலும் பள்ளிக்கு விரைவில் நற் பயர் தேடித்தந்தார். இரவு நேரங்களில், அங்கு வழிப் பாக்கர்களாகச் செல்லும் சந்தியாசிகளைச் சந்தித்து பாகம் மருத்துவம் போன்ற துட்பங்களைக் கேட்டுத் தனிவடைந்து வந்தார். அறியாமைப்பிணியை அகற்றும்

நல்லாசானாத் திகழ்ந்த ஆபிரகாம், உடற்பிணி போக்கும் உயர்ந்த பல மருந்துகளையும் தானே தயாரித்துக்கொடுத்து வந்தமையால், மக்கள் இவரை அன்புடனும் மரியாதையுட னும் சிறந்த வைத்தியர் என அழைக்கத் தொடங்கினர். அக்காலையில், திண்டுக்கல்லை அடுத்திருந்த சுருளிமலைக்குச் சென்று கருணைந்தர் என்ற புகழ்பெற்ற சித்தரைத் தன் தவப்பயலைத் தரிசித்தார். அவரது அருளால், கொடிய பிணிகளையெல்லாம் நீக்கவல்ல சஞ்சீவி மருந்துகள் செய் முறைகளைக் கற்றார். சித்தருடனேயே தங்கிவிடவும் விரும் பினார். இவ்வறத்தை மேற்கொண்டு, மக்கள் நலனுக்குத் தொண்டாற்ற வேண்டுமென சித்தர் ஆணையிட, அவ்வாறே 1882-ல் ஞானவடிவு பொன்னம்மை என்ற மக்கையர் திலகத்தை மணந்துகொண்டார். அதன் பின் திண்டுக்கல் பயிற்சிப்பள்ளி கலைத்துவிடவே, வேலை தேடித் தஞ்சைமா நகருக்குத் தன் மணியாளுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

கலைகளின் தாயகம் எனப் போற்றப்படும் தஞ்சையிலே, லேடி நேப்பியர் பெண்கள் பள்ளியில் ஆப்பிரகாம் அவர் களும், அவரது மனைவியாரும் ஆசிரியப்பணியை மேற் கொண்டனர். தஞ்சை அரண்மனையை அடுத்து வாழ்ந்த அவர், சங்கீதமகால், இராமசாமிக்கோயில் நாடகசர சங்கீத வித்வான்களின் கூட்டுறவு ஆகிய நல்ல சூழ்நிலையில் திளைத்து மகிழ்ந்தார். அப்போது ஒரு அந்தண சாஸ்திரி யாரின் நட்பைப்பெற்று வேதாந்தக் கருத்துக்களையும் அறிந்தார். பல்வேறு புது மருந்துகளைத் தயாரிக்கும் வேலை யில் மும்முரமாக ஈடுபட்டார். இத்துறையில் புகழ் இவரைத் தேடி வந்தமையால் இல்லக்கிழத்தியாரும் தானுமாக ஆசிரியப்பணியை விடுத்து மருந்து வியாபாரத்தில் முழு நேரத்தையும் செலவழிக்கலாயினர். எனினும் பொருளா

தாரத் துறையில் போதுமான வளர்ச்சி பெறாமல் இருந்த மையின் வறுமை இவர்களை வாட்டத்தான் செய்தது. "முயற்சி திருவினை ஆக்கும்" என்ற பழி சரணடுகளை ஒரு விதமாகக் கழித்த பின் இவர்களைத் தேடிப் பொன்னும் பொருளும் வந்து குவித்தன. பண்டிதர் என்ற சிறப்புப் பெயராலும் மக்கள் அழைத்தனர். "கருணாநிதி மருத்துச் சாலை" என இக்கால உலகம் அறிந்து கொண்ட இடத்தை விடைக்கு வாங்கினார். அங்கு அப்போது ஒரு சிறிய வீடு மட்டுமே இருந்தது. வயதான பெற்றோர்க்கீழும், உற்சூர் உறவினர்களையும் தன்னூரிலிருந்து வரவழைத்துக்கொண்டார். பலருக்குத் தன் நிலையத்தில் வேலைத்தாரர். மருத்துத் தொழிலும் அவரது எண்ணம் போலவே பல்கிப்பெருகியது.

விவசாயத் துறையிலும் அவருக்கு நாட்டம் செல்லவே தஞ்சைகருக்கு வெளியே ஓர் பெரிய இடத்தை விடைக்கு வாங்கினார். அதுதான் பிற்காலத்தில் பண்டிதர் தோட்டம் எனப்பேரும் புகழும் பெற்றது. கருணைந்த புரம் என்ற இவ்விடத்தில் தான் 1908-ல் சென்னை கவர்னராக இருந்த சர் ஆர்தர் வாலி அவர்கள் விஜயம் செய்து பண்டிதரின் திறமையை மெச்சினார். அங்கு பல்வகைக் கணிமாங்கள், ஆங்கிலக் காய்கறிப் பயிர்களையும் பயிரிட்டு நீர் இரைக்கும் காற்றாலை (Windmill) ஒன்றையும் கிறுவினார். "கிபூ ஸ்போர்ட்" எனும் புதுவகைக் கரும்பை உற்பத்தி செய்தார். சோளம், கரும்பு, பஞ்சு, கடலை முதலான பயிர்களைப் பயிராக்கும் புது முறைகளைக்கண்டு இலவச வெளி யின்கள் மூலம் தன்னூராய்ச்சிகளை வழங்கினார்.

1911-ஆம் ஆண்டில் புதுமையான இயந்திரங்களைக் கொண்ட வாலி மின்னியக்க அச்சகத்தை அமைத்தார்.

புகைப்படக்கலை, வர்ணப் பூச்சுக்கலை, சோப்பு-செய்தல் முதலான பல்வகைத் தொழில்களிலும் வெற்றிகண்டார்.

சங்கீதமே கம்பண்டிதர் அவர்களின் வாழ்க்கையில் பெரும் பங்கைக் கவர்ந்து கொண்டது. இசையின் அடிப் படைத்தத்துவங்களை ஆய்ந்து அறிப முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தினார். மேலைநாட்டு இசையுடன் இந்திய இசையை முறையாக இணைக்க அரும்பாடு பட்டார். இத்துறையில் இவருக்கு உற்ற துணைபாக விளங்கியவர், ஐரோப்பிய இசையில் வல்லவரான காலஞ்சென்ற போரூசியர் தஞ்சை A. G. பிச்சைமுத்து அவர்களே. இவர்களின் ஆராய்ச்சி முடிவுகளைச் சங்கீத வித்துவான், காயகசிகாமணி முதலையா பாகவதர் அவர்களே பாராட்டிப் புகழ்த்தனர் எனின் வேறு சான்றும் வேண்டுமோ? புகழ் பெற்ற தியாகய்யர் அவர்கள் தெலுங்கில் கீர்த்தனங்கள் அமைத்த முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல புது கீர்த்தனங்களைத் தமிழில் உருவாக்கினார்.

அப்போது சங்கீதத்துறையில் மகாலித்துவான்களாகத் திகழ்ந்த முத்தையாபாகவதர், மைசூர் அரண்மனைபைச் சார்ந்த வைதீக சேஷனா, விஜய நகர சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த வைதீகசிரோம்ணி வெங்கட்டராமநாதன் ஆகிய பல பெரியோர்களிடம் கல்வ தொட்புகொண்டு ஆராய்ச்சி நடத்தினார். கருநாடக இசையின் ஆணியே யாது? அதற்கு ஆதாரம் எது? சுருதிகள் சுரமாவது எவ்வாறு? சுருதிகளின் அடிப்படைத் தத்துவம் யாது? சுருதிகள் எத்தனை? சுரங்கள் இராகங்களாக அமைவது எப்படி? இராகங்களுக்குள் ஒன்றுக்கும் மற்றொன்றுக்குமுள்ள அடிப்படையான வேற்றுமை என்ன? இராகங்களின்

நீலகாசம் பாது? இசைவல்லார ஒருவரோ அல்லது இசைபயின்ற ஒருவரோ புது ராகங்களை அமைக்கக் கூடுமா? கீர்த்தனங்கள், தேங்கள், வர்ணங்கள், சுரஜதிகள் முதலான வற்றை அமைக்க இலக்கணம் உண்டா? என்பன போன்ற நுட்பமான அடிப்படை உண்மை சிறைத்த வினாக்களை வினாசினார். அவர்கள் இவற்றுக்கெல்லாம் விடைகூற வழியின்றித் திகைத்தனர்.

பண்டிதர் அவர்கள், கீர்த்தனங்களும் தேங்களும் அமைக்கப் புதுமுறை ஒன்றினைக் கண்டார்கள். தனது மூத்த மகளான திருமதி அன்னப்பாணம் ஞானசிகாமணியும்; தன் இளைய மனைவி திருமதி பாக்கியம்மாளும் அளித்த ஒத்துழைப்பால் பண்டிதர் அவர்கள் புதுப் புதுக் கீர்த்தனங்களை இயற்றி இசை அடைத்தார்கள். சேஷன்து, முத்தையா பாகவதர், சங்கீதப் பத்திரிகாசிரியரான ஸ்ரீ H. P. கிருஷ்ணராவ் ஆகியோர் இவற்றை அட்டிப்பின்றி ஏற்றனர். எனினும் சில சாதாரண இசை வல்லுநர்கள் எதிர்க்கத்தான் செய்தனர். செய்துகொண்டு மிருக்கின்றனர்.

1916-ல் போடாவில் கூடிய இசையாகாட்டில் பண்டிதர் அவர்கள் பங்கு கொண்டார். சுருதிகள் 22 என நம்பிக்கிடக்கும் ஆதாரமற்ற பிழைபட்ட பழைய முறையை விளக்கிக்காட்டி, சுருதிகள் 24 தான் என ஆங்கே அறுதி யிட்டும் காட்டினார். கருநாடக இசையில் வல்ல சேஷன்து, முத்தையா பாகவதர் போன்றோர்கள் சுருதிகள் 24 என்ற கொள்கையை வரவேற்றனர். இவர் தாமதவே அமைத்த யீணையின் வாயிலாக இவரது செல்வியர்களான திருமதி மாகதவல்லி துரைப்பாண்டியன் அவர்களும், கனகவல்லி

நவமணி அவர்களும் இசைபாடிக்காட்டி சுருதிகள் 24 என பதைத் தெற்றன விளக்கினார்கள். திரு. வெங்கட்டராம தால் என்ற வித்துவான் 17-5-1917-ல் எழுதிய கடிதத்தில் இந்த ஆராய்ச்சியை வெருவாகப்பாராட்டி எழுதியுள்ளார். இது போலவே பலரும் “இசையுலகில் புதுமைபுகம் தோன்றி விட்டதெனப்” புகழ்த்து கொண்டாடினர்.

பண்டிதர் அவர்கள் “கருணாமிர்தசாகரம்” என்ற ஓர் அரிய இசை நூலின் முதற்பகுதியை வெளியிட்டார். இரண்டாம் பகுதியை முற்றுவிக்கு முன் 1919 ஆகஸ்டு 31 ஆம் நாள் பரமனடி யடைந்தார்.

பிறகு இவரது மகளார் திருமதி மாகதவல்லி அம்மை யார், தம் தந்தை காட்டிய வழியே இரண்டாம் பகுதியை முற்றுவித்தார். அது பண்டிதர் அவர்களின் முதல் மகனா ராகிய திருவாளர் டாக்டர் A. சுந்தரபாண்டியன் அவர்களால், திரு. M. அந்தநாராயணன் I.C.S அவர்களின் முன்னுரையுடன் வெளியிடப்பட்டது. பண்டிதர் அவர்களின் தத்துவ ஆராய்ச்சி நூல் “நன்மறை காட்டும் நன் னெறி” என்பதாம். அது கிறிஸ்துவத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களை வெளியிடும் இந்திய முறை விளக்கங்களாகும்.

பண்டிதர் அவர்கள் வகுத்துப் போத்த புது முறையிலே, மருத்துகளும், விவசாயமும் அவர்தம் மக்களாலும் பேர்க ளாலும் திறம்பட வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. பண்டி தரின் இரண்டாவது மகனாராகிய டாக்டர் திரு. A. J. பாண்டியன் அவர்கள் மேனாட்டாரும் வியக்கும் வண்ணம் புகைப்படம் பிடிக்கும் கணியில் புகழ்பெற்றார். அன்னார் மேல்காட்டு இசையையும் இந்திய இசையையும் ஒன்று

படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டு வெற்றி கண்டார் என்பதை யாவரும் அறிவர். பண்டிதரின் மூன்றாவது மகனாகிய திரு. ஆ. அ. வரகுணபாண்டியர் அவர்கள் 'பாணர் கைவழி' எனப்படும் 'யாழ்' என்னும் அரிய தூலை உருவாக்கித் தமிழ்த் தாய்க்கு அளிசெய்துள்ளார்.

இலையணைத்தும் மு. ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்களின் மதிசலம் கனிந்து ஊற்றெடுத்தோடும் ஆறிவு வெள்ளத்தில் செழித்துத் திகழும் இன்பச் சோலைகளாம்.

வாழ்க பண்டிதர் குடும்பம்!
வளர்க பண்டிதர் புகழ்!!

ABRAHAM PANDITHER AS A PHOTOGRAPHER

BY

Mr. S. R. PANDIAN, B. A., L. T., M. SC. (IND., U. S. A.),
President, Tanjore Amateur Photographic Society,
Chairman, Audio-Visual Division Federation of
Indian Photography.

THE late Rao Sahib Abraham Pandithier of Tanjore was a person of varied interests, gifts and talents. He was at the same time a great doctor, a fine musician, and an outstanding photographer. In this article I wish to confine my attention to Abraham Pandithier as a Photographer.

It is a well-known fact that Photography is the youngest of the fine arts. The word "Photography" is derived from two Greek words which mean "to draw by light". It is the science of obtaining images of objects by the action of light on sensitive substances. Due to the great advances made in the science of photography, it has been simplified and has become the hobby of millions. But fifty or sixty years ago, photography was the domain of the specialist, who had plenty of time and money to spare. In those days the enthusiastic photographer had to burden himself with a huge parcel of paraphernalia and photography was 90% perspiration and 10% inspiration. Still it was called the Golden Age of Photography because every bit of work from exposure to mounting was done by the photographer himself.

It was at that time that the late Abraham Pandither took to photography. If Schulze, Wedgwood, Niepce, and Duguerre could be called pioneers in the field of photography, the late Pandither could be considered as the pioneer of Amateur Photography in India. There is no doubt that he used photography as an outlet for his creative instinct. He purchased his first camera as far back as the year 1902. It was a huge 15 by 12 camera fitted with f. 6 Dallmeyer lens—the finest equipment available at that time. Not only did he try his hand in various processes like Sulphur toning, Uranium toning, Kallitype, and Blue printing, but also did some original research of his own. It is our good fortune that some of his pictures have been preserved for us to see and to appreciate. These pictures speak for themselves regarding their technical and pictorial qualities.

The love for the fine arts seems to run in his family. All his four sons evinced great interest in photography. The eldest son Dr. A. Sundara Pandyan was a painter as well as a photographer. But it was the late Dr. A. Jothi Pandyan who rose to great heights. He had the honour of becoming an Associate of the Royal Photographic Society, London. He was the master of the photographic process called the Bromile Transfer and photographic societies in foreign countries vied with one another in displaying his bromiles in their exhibition walls. Another son of Pandither Dr. A. A. Varagunapandyan, is a recognized judge in photographic exhibitions conducted and sponsored under the auspices of the Federation of Indian Photography. The

youngest son, A. Soundara Pandyan, was for some years the official photographer of the South Indian Railway.

Now the late Pandither's grand-children are also showing a special aptitude for the fine arts. Dr. V. K. Pandyan has been very successful in the field of still photography. He has been awarded the diploma of A. F. I. A. P. by the World Federation of Photographic Art. Dr. J. A. Muthiah on the other hand is specializing in cinematography. Dr. S. Thava Pandyan, a fine exponent of Carnatic music, is a patron of the Tanjore Amateur Photographic Society and has a thorough knowledge of the various photographic processes. All the grandsons of Mr. Pandither are patrons of the Tanjore Amateur Photographic Society.

Tanjore is a city of culture and art. There is no doubt that the Pandither's family has done a great deal for the growth and development of the fine arts especially music and photography. It is a happy sign that the fine example set by the Pandither's family has proved infectious and a large number of the enlightened people of Tanjore have taken to photography and other fine arts with great zeal. It is my hope and prayer that Tanjore will not only maintain its reputation as the home of fine arts and culture but also serve as a fine example for the rest of India to follow.

ஆபிரகாம் பண்டிதரின் அருள்மறை ஆராய்ச்சி.

(REV. ஜ. அருள்நிகையா எழுதியது.)

தஞ்சாவூர் ஆபிரகாம் பண்டிதரைப்பற்றிக் கேள்விப் படாதார் தமிழ் நாட்டில் இவர் என்றே சொல்லலாம். அவர்களைப்பற்றி மற்ருன்றும் தெரியாவிட்டாலும், அவர்கள் மருத்துவத்துறையில் மாண்பு மிக்கவர்களாய் விளங்கியவர்கள் என்பது பலருக்கும் தெரியும். அவரது சஞ்சிபி மாத்திராகணையும், லேகியக்கணையும் எண்ணிறந்த மக்கள் பயன்படுத்தி நன்மை அடைந் திருக்கிறார்கள்.

எனினும், மருத்துத் துறையில் மட்டும்தான் அவர்கள் பண்டிதராக விளங்கினார்கள்? மருத்துத் துறையில் மட்டு மன்று; பல்வேறு துறைகளிலும் அவர்கள் பேரறிஞராக விளங்கியுள்ளார்கள்.

தமிழ் இசைக்கு அவர்கள் ஆற்றியுள்ள அரிய தொண்டைத் தமிழகம் ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது. படம் பிடித்தல், பசிய வளர்த்தல், வர்ணம் தீட்டல் முதலிய பல துறைகளிலும் அவர்கள் சிறந்த விளங்கியிருக்கிறார்கள். தமிழ்க் கீர்த்தனைகள் இயற்றுவதிலும் அவர்களுக்குப்புலமை இருந்திருக்கிறது. இவையேயன்றி, சமய ஆராய்ச்சியிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டு “என்மறைகாட்டும் நன்னெறி” என்னும் அரிய நூலை ஆக்கியுள்ளார்கள்.

அவர்களது சமய ஆராய்ச்சியையும், மறையியல் கொள்கைகளையும் நாம் அறிய துணை செய்வது பண்டிதர் அவர்கள் இயற்றிய “என்மறை காட்டும் நன்னெறி” என்னும் நூலே. புதிய கருத்துக்கள் பொதிந்த நூல் அது. இத்திய நாட்டுக்கு ஏற்றவாறு கிறிஸ்து சமய உண்மைகளை எடுத் துரைத்தல் வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாகப் பலர்

சொல்லிக்கொண்டே இருக்கின்றனர். அத்துறையில் அரிய தொண்டாற்றியுள்ள பெரியார் ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்கள்.

அத்துலுக்கு அவர்கள் எழுதியுள்ள முகவுரையிலேயே நாம் மறக்க முடியாத பொன் மொழிகள் பல உள்ளன. நன்மறை என்று அவர்கள் சொல்லுவது கிறிஸ்தவத் திருமறை. “நன்மறையை அறிவதற்குப் பரமான்மாவின் கிருபையே முதற் காரணமாய் இருக்கிறது.” “எங்குமுள்ள மெய்ப்பொருளை நாம் உடைபவர்களாய் இருக்கின்றோமென்று கண்டு, அம்மயமாயிருக்க வேண்டுமென்று வகுத் தித் தீமையைவிட்டு நீங்குவதே நன்னெறியாம்.” இம் மொழிகள் முகவுரையில் உள்ளவை. கிறிஸ்தவத் திரு மறைக்கும், கிறிஸ்தவ சிந்தாந்தத்துக்கும், கிறிஸ்தவ அதுப வத்துக்கும் முற்றும் பொருத்தம் மொழிகள் இவை. இவற்றின் சொல்லும் பொருளும் நம்மைக்கவர்கின்றன.

நூல் முழுவதிலும் எண்ணிறந்த திருமறை மொழிகள் உள்ளன. அந்த மேற் கொள்களை அவர்கள் உரைத்துள்ள முறையும், அவற்றிற்கு அவர்கள் கூறியுள்ள விளக்கங் களும் நமக்கு விபப்பூட்டுகின்றன. உடம்பைப்பற்றி அவர் கள் எழுதியுள்ள அத்தியாயத்தில் நாம் திருமுலர் கூறுவன வற்றையும் காண்கிறோம்; கிறிஸ்தவ அடியார் பவுலின் கருத்துக்களையும் காண்கின்றோம். இவை இரண்டையும் இணைத்து, அதனோடு வேதாந்த தத்துவத்தையும் பிணைத்து, கிறிஸ்தவக் கொள்கையைத் திறமையாக எடுத்தரைத் துள்ளார்கள். “இவ்வுடம்பு பரமான்மாவுக்கு ஆலயமா யிருப்பதனால் எவ்வித அழிவும் உண்டாகாமல், இதனைப் பாதகாத்து வளர்க்க வேண்டியது நமது முதல் கடமை யாகும்.” பின் வருவது திருமுலர் திருமந்திரத்தில் உள்ளது.

“உடம்பினை மூன்மை இழுக்கென்றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உததமன் கோலிக்கொண்டானென்
றுடம்பினை பானிருந் தேம்புகின் றேனே.”

தூலம், சூக்குமம், காரணம் என்னும் மூன்று உடல்
களையும் அவர்கள் கூறுவதைப் பலமுறை எண்ணிப் பார்த்
தல் வேண்டும். அவற்றைத் தூய தமிழில் அவர்கள்
பருவுடல், துண்ணுடல், கருவுடல் என்று சொல்லுவதை
நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இம்மூன்று
உடலும் கல்ல சிலையில் இருக்கவேண்டும் என்று அறிஞர்
ஆபிரகாம் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். இவ்வாறில் “விடில்
வாத தலைவன் போலவும், நெய்ப்பற்ற திரிபோலவும், வெளிச்ச
மற்ற விளக்குப் போலவும் இருப்போம்” என்று அவர்கள்
சொல்லுகிறார்கள்.

இம்மூன்றுடலும் ஒன்றையிட்டொன்று வேறுபடு
மானால் உயிருக்கே கேடுண்டாகும். எப்படி என்றால்
வேர்ப்பழுதி விழுந்த செடி, பட்டுப்போவது போலவும், நன்
மனதுடைய ஒருவன் குடி மயக்கத்தால் ஒழுங்கின்மையை
அடைவது போலவும்; அழகான உடம்பை உடைய
ஒருவன் மனம் வேறுபடும் பொழுது வாடுவான். தூலம்,
சூக்குமம், காரணம் என்ற மூன்று தன்மைகளையும்
முறையே பொருத்தி நிற்குந் செயல், சொல், சினைப்பு,
என்ற மூன்றும் தூய்மையாய் இருக்குமானால், அப்போது
கல்வளர்ச்சியும் கல் வாழ்வும் உண்டாகும்.

இவற்றிலுள்ள உவமைகளும், சொல்லும், பொருளும்
நாம் கருத்துன்றி ஆராய வேண்டியவை. ஆபிரகாம்
பண்டிதர் அவர்கள், கவிஞராவும் தத்துவ அறிஞராகவும்,
சமய சித்தாந்தியாகவும் திகழ்ந்தார்கள் என்று காண்கின்

றும். “பரமான்மாவும் உடலும்,” “கடவுளும் உடலும்”
“மண் கோலிலும் உடலும்” என்பனவெல்லாம் உடம்பைப்
பற்றிக் கூறும் அத்தியாயங்கள். அவற்றை நாம் படித்துப்
படித்து மகிழ்ந்து பயன் அடையலாம்.

புதிய ஏற்பாட்டில் கண்ட உண்மைகளுக்குப் பண்டி
தர் அவர்கள் நமது காட்டுப் பண்பாட்டைத் தழுவிக்கூறும்
விளக்கங்களைத் தமிழ் காட்டுக் கிறிஸ்தவத் தொண்டர்
படிப்பது நன்று. “சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என்ற மூன்று
நிலைபிணம் ஒருவன் சமரஸப்பட்டுத் தன் உயிரைப்போல்
மன்னனுயிர் யாவற்றையும் நேசிக்கும் கீர்விகற்ப சமாநியே
மேவான் சமாநியாம்.” “தூல உடலில் பொறிகளும்,
சூக்கும உடலில் புலன்களும் அறிவும், காரண உடலில்
அறிவின் அறிவும் தலைமை பெறுகின்றன.” “அகந்தையினுலே
கேடடைந்த உலகம், தமது தாழ்மையினுலே சீரடையு
மென்று மனிதனாய் அவதரித்தகீழ்ப்படிதலைக் காட்டினார்”
“ஆசியில் எளிமையுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்.....
அதாவது நான் என்ற அகந்தையற்றவர்களே பாக்கிய
வான்கள்.” “நான் என்ற அகந்தையினால் வந்த கேடுகள்
யாவும் நீங்கும் போது நன்மையின் வடிவமாகிய தெய்வமே
அங்கு விளங்குவதினால் மிகுந்த மகிழ்ச்சி உண்டாகும்.”
“கண்டவர்களுக்கும் கருணை பாராட்டும் உத்தமர்கள்
கருணை மூர்த்தியின் இரக்கம் பெறுவார்கள்.” எல்லாத்
தவறும் முடிந்த இடத்தில் பிரயோசனமாய்க் கிடைப்பது
கீர்விகற்ப சமாநியே. கீர்விகற்ப சமாநியை அடையாமற்
போனால் ஒருவனும் முத்தி அடைய மாட்டான்.” “கீர்
விகற்பமாவது நான், நீ, அது என்ற பேதமற்று,
மன்னுயிர் யாவையும் தன்னுயிராக நினைத்து, தான் என்ற
அகமொழித்து, தன்னை வெறுத்து, தன்னைப்போல் பிறரை

நேசிப்பதையே சூழிக்கும்” “நான் என்ற அகமொழிந்த நிலையிலேயே, தன்னைப்போல் பிறரை நேசிக்கும் காரணமும் விளங்கும்.”

இம் மேற் கோள்களெல்லாம் பண்டிதர் அவர்கள் எழுதிய நூலில் உள்ள பொன் மொழிகள். நூல் முழுவதையும் நோக்குவோர். அது ஓர் அறிவுக்களஞ்சியம் என்று கூறலாம். “நன்மறை காட்டும் நன்னெறி” ஒரு சித்தார்த்த சாத்திரமாகவும் நிகழ்கிறது. அது கிறிஸ்தவ ஒழுக்க நெறியைப் புதிய விளக்கங்களுடன் எடுத்துரைப்பதால், அதனை “ஒழுக்க நூல்” என்றும் கூறலாம். பண்டிதர் அவர்களது உள்ளத்தின் உயர்வைத் தெரிவிப்பது இந்த நூல். பக்தி யோகத்தையே பண்டிதர் வற்புறுத்துவதால் அதனை ஓர் “பக்தி நூல்” என்றும் சொல்லலாம்.

ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்கள் இயற்றியுள்ள கீர்த்தனைகள், அவர்களது சமய உணர்வையும், கடவுட் கொள்கையையும், பக்தி நிலையையும், காட்டுகின்றன. “உன்னையே நம்பினேன் நான்தானே” என்று தொடங்குகிறது ஒரு கீர்த்தனை. “சத்து சிந்தானந்தமாய் சகல பரிபூரணமாய் - சத்த பரிசுத்தனுமாய் தோன்றாமாதி காரணமாய் - சித்தம் களிக்க அன்பர் சித்தை குடிகொண்ட தேவா” - என்பவை அந்நூலில் அடிகள். இம்மொழிகளில் கடவுள் இலக்கணத்தைக் காணுகின்றோம்.

“உன்னையே போற்றினேன்-என்னைத் தேற்றுவாய்-கன்னிமாமரி அன்னை பாலனே” என்னும் பல்லவி பண்டிதர் அவர்களின் பக்திபைக் காட்டுகிறது. “உனையே நம்பினேன் உயிர்த்த நாதனே - என்னையே நிலையே”

இனிய கோனே - அன்னை உன்னை இனி விடுவேனே - அன்னை உன்னைவிட இனிமனம் துணிவேனே - அலகிடர் அழித்திடும் ஆனந்த நாதனே” என்ற இத்தொடர்களில், பண்டிதர் அவர்கள், தாங்கள் வழிபட்ட கடவுளை உயிர்த்த நாதன் என்றும், இனிய கோன் என்றும், அன்னை என்றும், ஆனந்த நாதன் என்றும் கூறியிருக்கிறார்கள். இவையனைத்தும் கிறிஸ்தவத் திருமறைக்கு முற்றும் பொருத்தமானவை.

“சீயோன் மணவாளனாக - சிலுவையில் சொந்த உதிரம் - சிந்தி அருள் செய்த ஜெக - தீசா சர்வேசா நேசா” என்னும் அடிகள் நம் மனத்தை உருக்குகின்றன.

“என்னை விட்டால் பின்னுக்கு அன்பர் - எத்தனை யோ உண்டுலகில் - உன்னை விட்டாலில்லுலகில் மன - தேங்கி உயிர் விடுவேன்.” “இல்லான் என்றனுக்கு என்றும் நிறைவாய் - எல்லாம் தந்த உன்னை என்றும் துதிப்பேன்” என்ற இக்கீர்த்தனைகளில் ஆபிரகாம் பண்டிதரின் பக்தி வாழ்க்கை காட்சியளிக்கிறது; தமிழ்நாட்டு மரபைத் தழுவின கருத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. இந்தக் கீர்த்தனைகளைக் கிறிஸ்தவ அடியார் பாடிப்பயனெய்த வேண்டும். நம்முடைய கோவில்களில் பாடுவதற்கேற்ற பல கீர்த்தனைகளைப் பண்டிதர் அவர்கள் இயற்றியுள்ளார்கள்.

“நன்மறை காட்டும் நன்னெறி” என்னும் நூலையும், அவர்கள் இயற்றிய கீர்த்தனைகளையும் புதிய முறையில் வெளியிடுவது நன்று. அவை கிறிஸ்தவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அருட் செல்வம் வழங்கும் என்பது எண்ணம்.

போறிஞர் மு. ஆபிரகாம் பண்டிதர்.

சி. வேதாசலம், பி. ஏ. பி. எம்.,

அமைச்சர், காந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்: தஞ்சை.

இங்கில வுலகின்கண் உழைப்பாலும் உயரிய பண் பாட்டாலும் அறிவாற்றலாலும் உயர்ந்த பெருமக்கள் சிலர் பல நாட்டிலும் பல காலத்தும் தோன்றிப் புகழ்பெற்று மறைவதுண்டு. அத்தகைய அறிஞர் வரிசையில் நம் தஞ்சைத் தவமகரை திருவாளர் மு. ஆபிரகாம் பண்டித ரவர்கள் வைத்துப் போற்றத் தக்கவராவர்கள். கொடும் போர் புரிந்து வெற்றி தோல்வியுற்றவர்களையும், அரசிய லரங்கில் ஆடியோடி மடித்தவர்களையுமே காட்டுவரலாறு களிற் போற்றி வந்த மரபு ஒழிந்து, மக்களினத்தில் பொது வாழ்வுக்கும் தனிமாண்புக்கும் ஆக்கம் தேடும் முயற்சி களில் ஈடுபட்டுச் சிறிதளவேனும் வெற்றிகண்ட பெரியார் க்டுகும் முதன்மை யளித்துப் பாராட்டுவதே வரலாற்றுசிரி யர்களின் இன்றைய கோட்பாடாக விளங்குகிறது. எனவே ஒரு தூற்றூண்டுத்து முன்னர் தோன்றி, அறுப தாண்டுகளே வாழ்ந்து தமிழகத்தின் பலதிறைகளில் அழியாத தொண்டு புரிந்து, நம் உள்ளத்தில் நிலைத்த இடம் பெற்றுவிட்ட பெரியார் ஆபிரகாம் பண்டிதரவர்களின் தூற்றூண்டு விழாவை நாம் கொண்டாட முன் வந்தது பெரிதும் மகிழ்ச்சிக் குரிய செயலாகும்.

தோட்டக் கலைக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் பண்டிதர் தோட்டம், சிறுயிரிக்குற்ற பல்பிணி போக்கிப் பழந்தமிழ் முறைப்படி மருத்துகள் வழங்கிய கருணைநீர் மருத்துவ நிலையம், மின்சாரத்தால் இயக்கப்பெறும் லாவி

அக்கக்கட்டம், இசை ஆராய்ச்சிக் கருவூலமாகிய கருணமீர்த சாகரம் எனும் பெருநூல் வெளியீடு, ஆகிய அருஞ்செயல் கள் பண்டிதரவர்களின் பலதிறப்பட்ட பெருவாழ்வுக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

பண்டிதரவர்களின் கருநாடக இசைப் புலமையும் ஆராய்ச்சித்திறனும் இன்றைய தமிழிசை இயக்கத்துக்கு அன்றே வித்தாக அமைந்தன வென்று கொள்ளுதல் மிகை யாகாது. அருணாசலக் கவிராயர், வேதநாயகம்பிள்ளை முதலியவர்கள் போன்று வளமான தமிழ்ச் கீர்த்தனங்கள் இயற்றி மக்களிடையே பரப்பி மகிழ்ந்தார்கள். தாமே பன்துறைகளிற் புலமை பெற்று விளங்கியதுடன் புரவலராக வும் அமர்ந்து புலமைக்கும் போதராவளித்து வந்தார்கள்.

ஆபிரகாம் பண்டிதர் எனும் புகழ்சான்ற பெயர், தமிழ் நாடெங்கும்—தமிழர் வாழும் காடுகளெங்கும்—ஆண், பெண், முதியவர், இளையவர், கிறிஸ்தவர், மற்றவர் என்ற வேறுபாடின்றி எல்லோராலும் அன்போடு போற்றி மதிக்கப்பட்டு வருவதாகும். நல்ல கிறிஸ்தவரும், உண்மைத் தமிழரும், சிறந்த இந்தியருமாகத் திகழ்ந்த போறிஞர் மு. ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்களின் தொண்டுகள் தமிழ் கத்தின் புது வாழ்வுக்குப் பெருந்துணை புரியுமென்பதிலும் அன்னரின் புகழ் தமிழர் உள்ளத்தில் மங்காது நின்று நிலவு மென்பதிலும் ஐயம் சிறிதும் இன்று.

THE KARUNANANTHAPURAM GARDENS & THE KING SUGAR-CANE

(DR. S. THAVA PANDYAN)

DURING the first two decades of this century no visitor to Tanjore felt happy unless he had paid a visit to our gardens laid out by my illustrious Grand-father Rao Sahib M. Abraham Pandither and known as Karunananthapuram Gardens. At weekends could be seen streams of visitors with their families wending their way on foot or bullock bandies to the gardens situated a mile or so away from Tanjore to picnic in the grounds, feast their eyes on the flower of the gardens, slake their thirst in the mineral waters of the wells there, and enjoy the bracing breezes while reclining on the raised pavilion put up on the banks of "the Yanai tank".

The Gardens were laid out originally for raising medicinal herbs required for the Karunanantha Medical Hall pharmacy. But in course of time it grew in extent and importance till it became a Model Agricultural Farm with mango groves, sugar-cane plantations, coconut groves, genuine fig trees, date palms, arrow-root fields, rose and jasmine gardens. There were also found for exhibition as well as for use all kinds of new agricultural implements and machinery not to be seen anywhere else in the District. A Seri-cultural Farm was also started experimentally with mulberry trees and silk-worms. Thus the Farm was a paradise not only for the Agriculturist but also the Horticulturist and the Seri-culturist.

There was a gigantic Wind-Mill in the Gardens which was as much a landmark as the Big Temple of Tanjore. The wind-revolved wheel at the top of a lofty steel tower was a big affair whose diameter was more than 12 feet. It pumped out water night and day into a swimming-pool-size reservoir to supplement the water supply obtained from a mechanical water pump required for the irrigation of the 100 acre garden. The Wind-Mill was such a novel affair that it made all the passengers on the Tanjore - Trichy rail road flock to the south windows of the carriages while the trains steamed their way past the gardens. Alas! The cyclone of 1952 uprooted many trees and blew down the wind-mill and thus destroyed the beauty and attraction of the garden.

The groves with mango trees so laden with luscious golden fruits that the lower branches swept the ground, and coconut palms with trunks so short that the nuts seemed not to hang from the trees but to grow from the very roots of the palms, and the infinite variety of the luxuriant sugar-canes were indeed sights to gladden the soul.

But to the agriculture expert it was the King-cane discovered and developed by Pandither which was the chief attraction. The Karunananthapuram king-cane was a marvel. It grew to an inordinate height of 15 to 24 feet; its height was such that the cane had to be provided with bamboo supports. Its canes were red with dark stripes and of a very handsome appearance. In respect of size, growth appearance, habit and sugar-yield the king-cane was far superior to all the then existing varieties.

Mr. C. A. Barber, M. A., F. L. S., Government Botanist, who visited the Farm in 1906 wrote "—this excellent sugar-cane—a new sport from the striped cane—a new variety which Mr. Pandither is allowing me to grow in the Govt. Farm". Later he acknowledged with thanks the receipt of 12 sugar-canes of the new variety sent to him at his request for development in the Govt. Farms. And in Vol. I of the Agricultural Journal of India it is recorded that the king-cane growing in Mr. Abraham Pandither's Garden at Tanjore has given rise to a new cane which appears to be well worth cultivating.

In the Scientific Report of the Palur Agricultural Farm for 1909—10, Mr. A. C. Sampson, Dy. Director of Agriculture reported as follows:—

"The king-cane is a sport from the striped Marutius. The percentage of sucrose in the juice of the cane is high and so also is the co-efficient of purity. The sugar manufactured from it was whiter and larger in quantity. Sixteen canes of the king-cane yielded 10 gallons of juice out of which 11 lbs of sugar (vellum) were obtained whereas in other varieties 20 canes were required to get the same quantity of juice and which yielded but 8 lbs. of sugar. The sugar also though not quite so white was found to be much sweeter. The sport is long between the nodes, resists the attack of jackals, rats and squirrels. It is not affected by much sunshine or by much rain".

From the foregoing it will be seen what a pioneer my Grand-father Rao Sahib Abraham Pandither was in Agriculture. As in those days, agriculture was a neglected

department and Government support for schemes of the kind developed in our Garden was absolutely nil, one cannot but marvel at my Grand-father's being able to do so much with so little help and so marvellously well in spite of such other pre-occupations like medicine and music.

But, when and why the cultivation of this king-cane was given up at our Gardens and at the Government Farms is not known. May we hope that those interested in sugar-cane culture will pursue the matter and see that existing varieties of the king-cane, if any, are discovered and its cultivation revived in the interests of our motherland!

உயர்திரு: ஆயிரகாம் பண்டிதரவர்கட்கும் பாராட்டுரை.

எம். எம். தண்டபாண்டிச்சீகர்.

இசைஅரசு, இசைப்பேராசிரியர், அண்ணாலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாலைநகர்.

செய்வதற்கு அரிய நற்செய்கைகளைச் செய்து முடிப்ப
வர்களே பெரியார் என்பதற்கிணங்க, மருத்துவத்திலும்,
இசையிலும் பெரியாராகிய உயர்நிரு. M. ஆயிரகாம்
பண்டிதரவர்களின் பிறந்த நாள் தூற்றாண்டு விழாக்
கொண்டாடுகின்றோம்.

நமது பெரியார் பண்டிதரவர்களின் வாழ்நாளில் தமிழ்
நாட்டு மக்களுக்கும், தமிழ்நாட்டின் இசைவாணர்கட்கும்;
இரண்டு வகையான மருத்துவங்கள் செய்திருக்கின்றார்கள்.
ஒன்று மக்களின் உடலினுள்ள நோய்கட்கும், மற்றொன்று
இசைவாணர்களின் பளிற்றப்பட்ட இசை துணுக்கங்களின்
ஐயுப்பாட்டிற்கும் பெரும் பணியாற்றியுள்ளார்கள்.

தமிழ் நாடும், இசைத் தமிழும், இசைவாணர்களும்
செய்த நற்றவத்தினால் நமது பெரியார் அவர்கள் நம் தமிழ்
நாட்டில் பிறந்தார்களென்றால் மிகையாகா. இவர்கள்
தோன்றியில்லையாதின தமிழ் நாட்டின் இசைத் தமிழ்ச்
செல்வங்கள் எங்கே எங்கே என்று கேட்கத் தோன்றும்.
ஏன்? மறைந்தே இருக்கும்.

இப் பெரியாவர்கள் தமது வாழ்நாளையும், அரும்
பாடுபட்டுச் சேர்த்து வைத்த பொருளையும் செலவு

செய்து பள்ளாண்டுகள் உழைத்து, கருணமிருத சாகாரம்
என்ற இசைத் தமிழ் தூலை ஆக்கித்தந்த பெருமையினை
ஒவ்வொருவரும் காய்தல் உவத்தலின்றி உள்ளத்தை ஒரு
நிலைப்படுத்தி உண்மையை உணர்வார்களானால் உண்மை
எது என்பது விளங்குமன்றோ. இத்தூலை முதலிரிந்து
முடிவுவரை படித்து ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தார்களானால்
இப் பெரியார் செய்தவைத்துள்ள இசைப்பணியை வேறு
எவராலும் செய்ய இயலாமா வென்பதற்கு இசைத் தமிழ்
நூலாகிய கருணமிருத சாகாரமே சான்றுகள் பகரும்.

தமிழ்நாட்டு மக்களெல்லோரும் பெருமை படக்கூடிய
வகையில் இப்பெரும் இசைப் பணியைச் செய்து நத்துள்ள
இப்பெரியாரைத் தமிழ்நாட்டு மக்களும், இசைவாணர்களும்
நினைந்து நினைந்து வாழ்த்திப் பெருவிழாக் கொண்டாட
வேண்டும் என்பதே எனது பேரவா வென்பதை உளந்
கனிந்த வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

புத்திரை

தி. மு. நாயனசாயம் பிள்ளை, எம். ஏ., பி. ஏ. எல்.

வைஸ்-சான்ஸலர்,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

20—8—59.

சிந்த மருத்துவம், தமிழிசை ஆகிய இரு துறைகளிலும் தமிழ் நாட்டிற்கு இணையற்ற தொண்டு செய்து தம் புகழமும்பை நாட்டிச்சென்ற, தஞ்சை இராவ் சாஸ்திரிய ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்களின் தூற்றண்டு விழாக் கொண்டாடப்படுவது பற்றி மிக மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

பண்டிதர் அவர்கள், கருணைந்தரிவியின் பேரருளால் அடைந்த மருத்துவ ஞானத்தினால் பல்லாயிரம் மக்களுகிரைக் காத்த அருள் தொண்டையும்; இறைவன் அருளிய இயற்கை மதி தூப்பத்தால் தம் உயிர் உடல் பொருள் மூன்றையும் ஒப்புவித்து இரவுபகலாக வாழ்நாள் முழுவதும் அரும்பாடுபட்டு ஆராய்ச்சி செய்து, மறைந்து விடந்த தமிழிசையை உலகிற்கு வெளிப்படுத்திய கலைத் தொண்டையும் நான் மிக மிகப் பாராட்டுகின்றேன். அவர்கள் உகைவரம் பேரறிவாளர்.

இறைவன் அருளால், பண்டிதர் அவர்களின் தூற்றண்டு விழா சிறப்பாக நடைபெற வேண்டுமென்றும், அவர்களின் சந்ததியார் வாழையடி வாழையாக வாழ வேண்டுமென்றும், மனமார் வாழ்த்துகின்றேன்.

இந்த தூற்றண்டு விழா தமிழ் நாட்டு தவப்புதல்வர் கண்பர் தீதிபதி சுப்ரமணியம் அவர்களின் சீரிய தலைமையின் கீழ் நடப்பது எனக்கு மட்டில்லா மகிழ்ச்சியைத்தருகின்றது.

Musical Researches OF M. ABRAHAM PANDITHER

By Sri K. VASUDEVA SASTRIGAL, B. A.,

Sangeetha Mahal, Palace, Tanjore.

TANJORE has long been the art capital of South India. It still retains that honour in the realm of music and dance. A long line of kings and noble-men who were votaries and patrons of art have been responsible for making Tanjore what it has been in the realm of music. Abraham Pandither belongs to that long line; he dedicated his all for research in music, medicine and astrology.

He convened as many as seven musical conferences at Tanjore in which every musician and scholar of note took part. They were all honoured by munificent gifts by Pandither.

His research in Carnatic and Tamil systems of music concerned itself with a very difficult problem viz., the musical pictures and notes in use in our country and elsewhere. A more elaborate and thorough-going research cannot be imagined than what he carried out in this subject. The difficulty in the subject arose on account of the following circumstances:—

There are 2 concepts in our text on music viz., sruti and swara called respectively "Alagu" and "Issai" in Tamil. The exact relationship between these two has not

been clearly stated in our texts—Sanskrit or Tamil. 22 srutis are mentioned in Sanskrit texts and the same number is mentioned in the extracts from Tamil works on music found in the Tamil classics like Silappathikaram and their commentaries.

The notes in use are 12 according to the Piano and the Veena. Apparently, there is no use for the 10 other pitches out of the 22. But musicians have been recognizing micro-tones sharper or flatter than these 12 in many of the ragas in our country. A rational connection between the 12 notes and 22 srutis could not be easily established. Mr. Pandither entered deeply into the question, analyzed all the ragas including the rare ones for determining the micro-tones used therein and felt that the srutis should be 24 and not 22. There was a reference in Tamil classics and their commentaries to the 12 signs of the Zodiac for symbolizing the position of the 7 notes and 22 pitches. Each sign is assigned 2 srutis except 2 which are assigned only one sruti each. Mr. Pandither felt that it was irrational and that the real number of srutis must be 24, each sign of Zodiac being associated with 2 srutis. He evolved a rational system of consonance with the help of the 24 srutis and demonstrated that perfect melody could be achieved with the help of 24 srutis. He interpreted the process of raga formation with the help of cycles of notes called PALAI in Tamil and *Moorchana* in Sanskrit. He also connected the 3 kinds of Palai in Tamil system with the 24, 48 and 96 micro-tones which he discovered by the analysis of the ragas and succeeded in demonstration their presence in particular ragas before a body of experts like

the Vyneeka Seshanna of Mysore, with the help of the veena performance of his daughters.

Mr. Pandither organized 7 conferences between 1912 and 1917 in which scholars and musicians were invited to take part and expound their views on srutis and swaras. The proceedings of these conferences have been faithfully recorded and published by him with scrupulous regard for truth and accuracy. It is worthy of note that views which are diametrically opposed to his own are most fully and faithfully published, in KARNAMIRTHA SAGARAM. In that work all the extracts from the Tamil classics on the ancient Tamil system of music have been patiently collected and expounded in great detail with the help of scholars and musicians. He has thus laid the world of musicians and research scholars under a deep debt of gratitude by supplying for all future work a reliable foundation of basic material.

The members of his family have all inherited his talents and noble qualities and continue his work in various fields of activity. Pandither is a house-hold name in Tamilnad and particularly at Tanjore.

ஆபிரகாம்பண்டிதர் நூற்றாண்டு விழா.

வாழ்த்து.

நேரிசை வெண்பா.

அண்டினரைக் காக்குமுயர் அண்ணலார் ஆபிரகாம்
பண்டிதரின் நூற்றாண்டுப் பல்விழாக்—கொண்ட சபை
வாழ்க அவர்தம் மரபினரும் பல்லாண்டு
வாழ்க நலமெல்லாம் வாய்த்து.

சென்னை, }
1959. }

அன்பன்,
கிருபானந்த வாரி.

சுப மங்களம்.

COMPILED AND EDITED BY
A. C. PAUL NADAR, B. A., B. L.,
(SON-IN-LAW OF PANDITHER)
Advocate, Tuticorin,

ASSISTED BY
DR. A. S. THAVA PANDYAN - Chairman,
for the Centenary Commemoration Committee.

PRINTED AND PUBLISHED BY
THE LAWLEY ELECTRIC PRINTING PRESS, TANJORE.

APPENDIX

Geneology of Pandither's Children & Grand Children only.

GNAHAVADIVU PONNAMMAL [W. (1)] = M. ABRAHAM PANDITHER = [W. (2)] KOILPACKIAM AMMAL

